Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

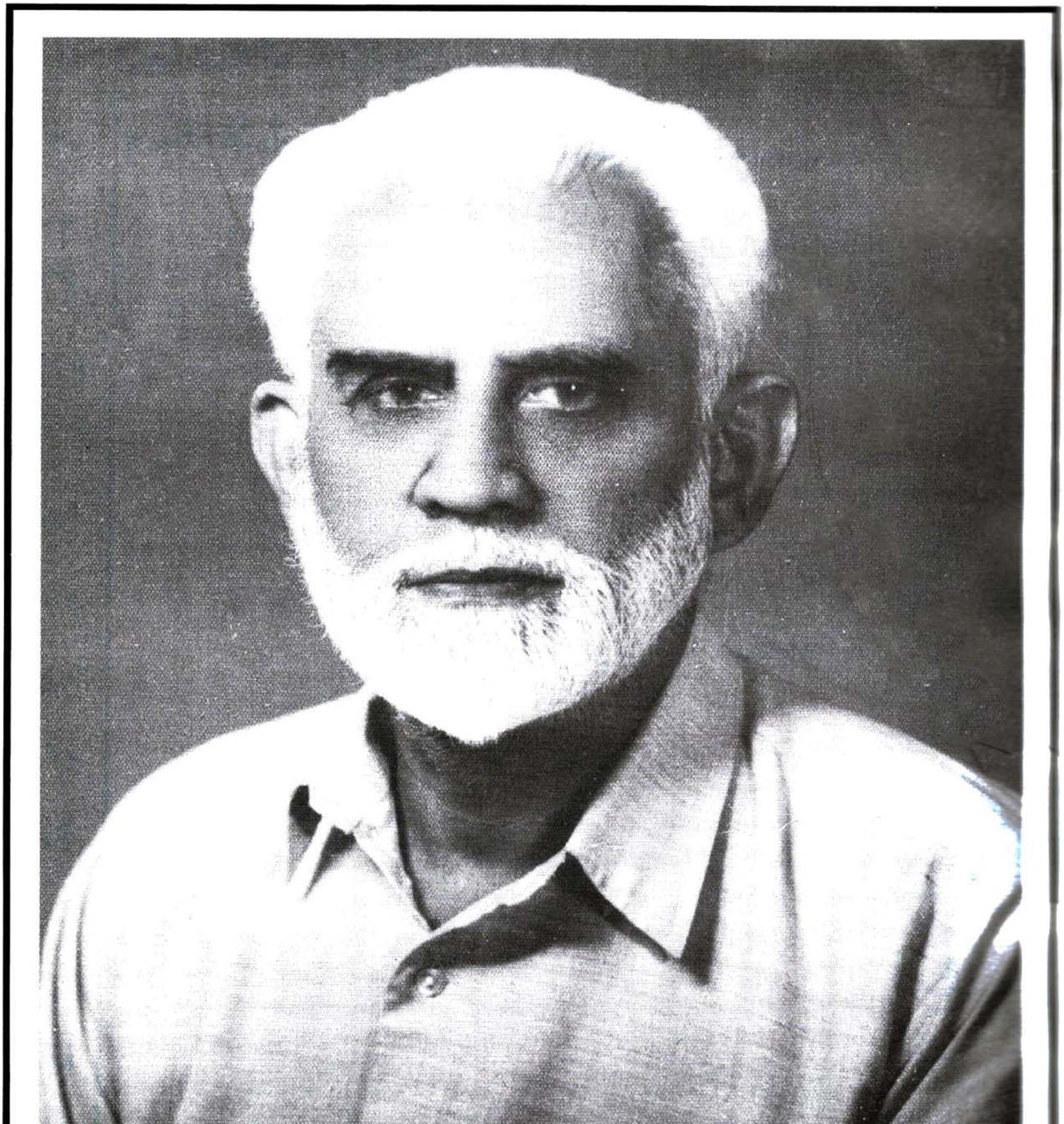

عبدُالله جان مغمومؔ

ترون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکوال کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ——— ۵۰۰

قيمت غير مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکيډمي

د موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه اديب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبينه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مېړنان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانيت	۱۱۰
۱۵	دوه ياران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	ويد بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه یې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نزدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړیتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتنو او د غېرت خبرې به نه کوم - ځکه چې دغه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووایم چې دغه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته یې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره یې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې ځنې بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ایښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل یې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وار مې ورته خطا شو چې دا به څنګه ګورم - څو د مغموم غوندې ځوان نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د ټېپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړې - دَ فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ مضمون نوم وُه " څلورمه لُور" په لوستو مې ئې شروع اوکړه، اولنۍ پاڼه ورپسې دوئمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سپوا کيدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کيده - غوږے به مې زيگ زيگ کيدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسيده نو په ځان هډو پوهے نهٔ وم څو رنړې تړمې تړمې اوښکې مې دَ سترګو نه را روانې وې په مخ مې خورې ورې بهيدې او په ګريوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - دَ ټول فائل نه بُوټ اووتم او هغه درونده فائيل چې زما ورته وارخطا وُه چې دا به څنګه کوم هغه مې په ډېرا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيگ زيگ شو - هره يوه قصه يو غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وُه - يو دَ بلې نه زياته دردناکه او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوستله او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سړيکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا ژوند دَ ځنې خلقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او تنړيدلے دے -

مغموم ډيره موده ما په رپاړيو اورېدلے وُه - "دَ هدايت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکې" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نندارې کړې وه - څو ماته دا نهٔ وه معلوم چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړهٔ کښې دومره غم هم لرې چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زهٔ نهٔ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نهٔ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختي خوشحاله او په خندا انسان وهٔ یو داسې انسان چې نهٔ د غمونو نه خبر وهٔ او نهٔ ئې د چا په غمونو دومره څهٔ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار څو وهٔ، څو دې نه خدا ئے شته چې نهٔ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړهٔ او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې تهولې لیکلے شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښهٔ په غور سره اولوستې چې دا هر څهٔ حقیقت دے - د "وائي" قصې نهٔ دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نهٔ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" قائېل راکولو نو ورسره ئې راته دا و یئیلي وو چې دا هر څهٔ چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

شوے دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سر ته نه کړې دې او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دې -

څو ورځې پس مغموم را غلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څه بد کړي دي چې تا ئې د اسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د تورو
وشتو د استانونه در سره هم شته نو په دې غمونو ډېلې ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څه د اسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د
لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړه دنګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نه دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورود او خوردي نو د ورور او خور
تر مینځه برنا حقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي - په تېر وورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب "د تور او ربل تورو کمځو خیرې" لوستلې وه د هغې په حلقه مې ځوانیو سوانه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده خبر نه وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو پکار نه دا وه چې دا د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر کښې دې ددې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مُسکې غوندې شو او راته ئې اووې چې لالا ستا خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولې - مونږ غوندې خلق خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړې دے او نه ئې تېروله شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانۍ شاعرۍ خو به ما هله په وخت چاپ کړې وې چې زه د رېړ یو د دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ورېوتے شوے نه وے - ځکه چې په رېړ یو کښې زما ژوند نور وو او دا نه وائه شو زه یوازې د ستړو د ښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې زمانه ئې شاعرۍ ټوټه کړه - هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو به نو ښه وه هغه شاعرۍ چې زما په هر هر شی به زلمو او ځوانانو ماله دومره شابسې راکولې چې شاید اندازه ئې نه وه - زما د پاره شاعري ټپرول نا ممکنه خبره وه خو لا له ! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئ اسمان په سر راخستے وه - او یا چې زۀ د رېډیو د
یو اهم پروګرام "حجرې" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندا سور جګړې ته راغلم نو ځوانان او زلمي نو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کۀ ئ ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زۀ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډیو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د ننوتو په وخت زۀ صرف یو شاعر وم - او چې
رېډیو ته ور ننوتم نو زۀ اناؤنسر هم شوم - کومینټیټر هم
شوم - پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما ادا کولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښۀ
ادا کولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وۀ
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم ادا کړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وۀ چې زۀ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

ګڼلے شو -

لالا! تهٔ خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د ځوانو نو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې افسرانو کښې
یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغهٔ په د ځپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وهٔ (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وهٔ په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن .... نو مُسکے
غوندې شو او راته یې اووے چې اوُ ولیمه صباله ده خو نن ما ځیګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو تهٔ به
مهربانې اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو
ما قاضي صیب ته ځپلې مجبورۍ په ګڼکښې کېښنودې او معذرت مې ورته
شکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په
ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وهٔ - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوے وهٔ او زما اورېدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - د
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې
وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو
کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هم و بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٗ لاله ! دا ئې لاڅهٔ کوي، د رېډيو د عروج په زمانه کښې

چې د هوا په څپو صرف د رېډيو بادشاهي وه - چې لاټيليويژن

د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ايښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د

هدايت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د رېډيائي ژوند

يو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه

کړو چې کوم د رېډيو په نشريات کښې يو نوے مثال قائم کړو د

يو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډيو نکو

ته د يو نوي پروګرام "ځوانهٔ تراخهٔ" او د يو نوي توم "سرچکي"

سره مخامخ شوم - اوٗ لاله زما په رېډيائي ژوند کښې زما د پاره دا

يو "ځلنده" دور وهٔ، يو داسې دور چې ما پکښې د پښتنو قام او

پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو

په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه نو چې زهٔ خپل د رېډيو په

يوه کاله ژوند يو سرسري نظر واچوم نو "د ځوانو ترخو" د پروګرام

په تخليق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "ځوانهٔ تراخهٔ" يو

داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام

يو داسې کردار وهٔ چې کهٔ يو ځوا ته به ئې خلق ټول عمر ياد ساتي نو

بل ځوا ته به د ادب او د نشرياتو په دنيا کښې زما نوم هم ټول عمر

ژوندے وي -

نو لاله د رېډيو په دې دومره ناوزګاره او ګنجي لکه ژوند

کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کښې وخت وه؟ زه کښې په بې شمېره ځایه تقسیم شوې نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې او منله چې واقعي چې د رېډیو په دومره تا او زکاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتې دے. زه دا منم چې مغموم د رېډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه اوکړدارونه اداکړي دي لکه "خوا بده تراخه" او "سرچکے" به تول عمر د خلقو یاد وي. او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه تیریدے تیریږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږه ترخه" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه دردونه، تحریکونه چې د دې قصو۔ واقعو او حادثو د اوریدو یاد لیکلو په وخت زما زړه ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه د خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهیدلي وې هم هغه رنګ د رنړو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو د سترګو نه دارو انوم۔ خو زما دا ارمان پوره نهُ

شو نه مې د خپل زخمي زړه حال اوربړ ونکو ته او وېلے شو
او نه مې په دې غم کښې هغوي د ځان سره شریک کړے شول -
خو زه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غوړ او سړه سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوځ که دَ
اوښکو لړیه دَ سترګو نه را روانه نه شوه نو بیا زه ملامته. زما
د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زه د افسانو نوم
نه ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره او نه خېژي دا مضمونونه ما دَ ربړیو د اوربړ ونکو
د پاره خاص دَ ربړیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زه دا نه شم
وېلے چې "ارمانونه حسرتونه" کښې دَ افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وَي - خو یوه خبره زه تاسو ته په دې یقین سره
کوم چې دا هرڅه لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نه دي
بلکه دا هرڅه چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادې
په حقیقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتیا، قصې مې
را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
"ارمانونه حسرتونه" اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړو
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل ځولۍ ډکه کړي - انشاءالله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هیڅ سوال نه پیدا کېږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر اوکتې شول .... د چا په پېدائش چې د زرغون مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغور سپقونه ور ومنډل او د چا په پېدائش چې د زرغون تېبر په سرو سترګو اوژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه .... او د زرغون لور نه زوی پکار و - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسی پکار و - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه و .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده ... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت د بودۍ ګانو ښځو سره صلاح ګانې اوشوې د دایانو سره مشورې اوشوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له دڅلوېښتې نه اګاهو اګاهو په سودکړې انکار کښې په
سروکړو سیخونو دواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې دزرغون زوئے
دې اوشي نو راپاسه او دماشومې دواړه پوندې په سورکړې سیخ
اودا غه چې خدائے پاک درله نمسے درکړې - چې دَ جینکو پاتلې
به له شي - دَ زرغون دسور زړهٔ ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختې دوه سیخونه دَ نغرې په سور انکار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشومه دَ چېلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اوږدې کښې ترلې په خوا ښهٔ خوب اوده وه..
.... ماشومه کلي نهٔ وه خبره چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکي کلي نهٔ وه خبره چې دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت تېر شو نو .... دواړو سیخونو یو
ځنځ ناړې کړل - دَ ماشومې دخولې نه داوتلې درد به لې سوزېدلې کوړېکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت را منډې کړې او چې
اوې ته را ننوته نو دَ زرغون سور لکه خونړی سره کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لوړ ورپرېوته ... لوړ ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا وئې ئې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لوړ دې څهٔ اوکړل هس ..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه لهٔ غیږ دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
بوره شې تاخو زما دَ زوے ژوند په عذاب کړو - دلوښو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څهٔ علاج ئې نهٔ وُ - جینۍ له مې پوهٔ ندې او داغې چې
زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړې - (په ژړا) بې بې دا دې
څهٔ اوکړل - دومره ظلم .... زهٔ به دې مړه کړې وُم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نهٔ
ورکوله .... بې بې دَ دې څهٔ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نهٔ راکوي .... دېر ظلم دې
اوکړو بې بې -

مور لور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو
په سر کیناسته - ماشومه ئې په غېږ کښې واچوله - هغې ورېتې
ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوټې وې - مور دَ
ماشومې نرۍ نرۍ او سپینې پاڅې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې حیرانه
وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړهٔ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړهٔ نه وینې څڅېدې - خو په خوله ئې هیڅ نهٔ شو وئیلے - دَ
ماشومې لور سره ئې لکه دَ لیونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې
ماشومې څېټې نه زار شم تهٔ ولې دې ظالمې دنیا ته راتلې - تا ته دَ
دې دنیا شرمخان نهٔ وُو معلوم - تا ته نهٔ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَ کا نړي شوي دي - تهٔ نهٔ وې خبره چې دلته دَ نیاګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته .... تهٔ ولې راتلې هئې؟ ستا په مایاندې
هم زړهٔ نهٔ زېږېدو - لو نه خو تل دَ میانو ونه زاریږي قربانیږي،
نو... تهٔ خو هم زما لور ئې کنه تهٔ به نهٔ راتلې - تهٔ به دې ظالمې

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند درسره هم
داسې نه په سروتڼکو کېده .... ته مړه شه لورې - دې دنیا ته ستا
ضرورت نشته - ددې خلقو زامن پکاردي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بنو اے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د
دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوږې بوږې پرته وه - خدائے خبر چې څه وختې یې خوابنې
پاس او ختله - ماشومه یې د مور د غېږې نه را وشوکوله په زانګو
کښې یې ورلړه کړه او په انګور یې د خرڅورې کمبل وا چوله .....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پوندې سخاشوې -
دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او
سرو سروتڼکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه د ورځې سترګه پټه کړه او نه یې د شپې آرام او کړو .... او
آخر بېګاه د زړغن د لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه
کلې د کل کېدو نه مخکښې اوژړېده - د مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
د غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه یې سپرلے راولیدو او نه
د سپرلي نه خبر شوه د ماځیګر نس چې زیړېدو نو ماشومه تورو
خاوړو ته او سپارلے شوه .... مور یې ژړل د پوځ یې ژړل - په
ژړا ژړا یې سترغلې پرې سپېدلې وُو - د مور د سینې پسې داوخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وو . خو د پښو ځکونکي د تورو خاورو د لاندې په جوارځ
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلُون بلُون تېره کړه . او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور پُرقعه په سر ادېرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي . ذرهٔ لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کېرچاپېر
قبرونه . ډېر قبرونه . بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لُور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګکې ښائسته ښکاره شو . او ښائسته به ولې نه ځ
ښکارېږو . د یوې مظلومې تنزېږلې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لُور په قبر ورپرېوته . قبر
له یې غاړه ورکړه . لکه چې خپله ماشومه لُورځ سینې ته رانږدې
کړه . یو څو یې واره چغې یې اووهلې . او بیا ..... ؟ ....
ور لُورې تا بېګاه شپه په دې خوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه .
ویرېدلې خو نهٔ وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونۍ
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده . راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لُورې پښې خو دې بېګاه نهٔ خوږېدې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېوند و دلاسه تر تقي نهٔ وې وهلې کنه .... ؟
اوځ ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لُورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه . زهٔ خو بېګاه هم ناقلاره وم . ډېره ناقلاره .
دومره ناقلاره چې ذرهٔ مې بس ټق چاؤدو . اوس مې هم ذرهٔ

څرګې وهلې - د دا تللو توان مې نه وُ څو تاله راغلم - ماوے چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډیر ښائسته دے - لوُرې ډیر ښائسته کوُر
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مرګ کښې اواز اولښتو - دَ اوښکو سیلاب دسترګو
نه را روان شو .... دغه سیلاب رو رو کمیږ و کمیږ و چې دوه اوښکې
توې نه جوړې شوې - دوه رنې رنې اوښکې دَ ګوته را بهر
شوې او د دوُو سترګو په ښو کښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښو نه
دقبر په ګلونو را توې شوې نو .... د لوُر مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ اوچوودو .... اوُ! د بد نصیبې مورَ
زړهٔ په رښتیاء اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد دپاره اونهٔ چوي
نو نور په دَچا دَپاره چوي .... ؟

دَ مور دپاره په زوے او لوُر کښې فرق نشته - دا فرق دَجاهلانو
دپاره شته - د ظالمانو دپاره شته - ګني دخدائے په نزد زوے او لوُر
یو برابر دي - نو اے دجهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونړو - اے دَکرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لوُر دَ زوے
نه په هیڅ لحاظ سره نیټه ده - لوُر خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار دپاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت چې شانه ډیر جذبات
لري - لوُر خو رحمت دے - هم دغه لوُر صباله د چا خورشي د چا دَ
... د چا مورشي - نو اے دخدائے د قانون خلاف بغاوت

کوټکوخوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر
نه ووېرېږئ - ګوره د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام
ګوره ډېر بوګنوونکی دی - او ای د زرغون بینچې - ای دیوې بد نصیبي
تور بد نصیبي سورې - ستاسو د دواړو ځنګو ته نصیب شه - په دې دنیا
خو د دنیا وسېدونکو ډېر اوږدولې دېرې اوکړولې - اوس مو د هغه
جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې به ځمکښې روستو شو نه

د مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله
کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډیر بې اتباره څیز دے د مرګ
د پاره د څهٔ نښې د وخت او د عمر قید نشته - او کهٔ شته نو
هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانۍ حادثه ده -
مرګ یو ناګهانی شړک دے چې
په چا ډیر یو ځې او خپلې ځونړې پنځې ورته په مړیه خښې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه ځښته
مرګ د لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملاتیر او د میاندو د سترګو تور وو
د مرګ نا ترسه څپیړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوژړیدل ؟
څومره میاندې بورې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کښېني

په سره ډولۍ کښېني

د خاوندانو کورونو ته راځي وېرې څو د خپل تقدیر نه خبره نه وي

د خپل قسمت نه خبره نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوی

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي.

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه.

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو.

هغه جبینه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه. دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے.

جبینه ښکلې وه،

څو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه ؤ.

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کورونو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائیلے شوه.

جبینه که د ګلو غنچه وه نو اکبر خان د ګلاب ګل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه که د جونو درځو وه، نو اکبرخان د ژلمو آدم خان و ـ

دوه ښکلي، یوه پښغله او یو زلمی

د ترهٔ لور او د ترهٔ زوی ـ

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه ـ ښکلي جوړه وه ـ ښکلي سیالان وو ـ

او ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره مخوي

کره لاړه نو .... خدای خیر چې څهٔ چل و ـ

خو نن جبینې ته د نچلي چاچي راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې مخ نچلي چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه

وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوڅه رابښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه ـ

د اکبرخان مور دراتلو سره د جبینې د مور سره خبرې او پېلې له ـ

جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ یې چې وار درزېدلو ـ

ته پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس او کړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ دا سې بې قابو درزېږي اے زړهٔ دا سې

بې قابو کېږه مه ـ که نن ته بې قابو شوې که نن ته د قابو

نه اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے چوره چوره

شي ـ

جبینه ! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غږ یې تر غوږو شو ـ

دا جبینه خو ستا سو امانت دے خو دې چې کله ستا سو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نچل کور ته یې بوتلې شئ -

لاړه د جینۍ او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصور کښې به یې د ژوند شپې ورځې تیریدې - د خیالونو او تمنو دنیا یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې د دوو مینو زړونو دروازې پکښې په یوتوله وه - حرکت یې په یو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو پړقانو هم سیوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زیاته ښکلې او ښائسته ښکاریده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې را و نغښتې شو -

اؤ! دوه مینن زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګین ښکاري - لنډه دا چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تیریدې تیریدې اوچې اکبرخان د انجینیر د ګرې وا خسته نو مور پلار یې د وادۀ بندبنا اوکړه - د وادۀ نیټه کیښودې شوه جینه په ګنج کښې کښیناسته -

ګنج ...... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے وي چې جینۍ پکښې میلمنه وي -

خدائے خبر چې څۀ چل ؤ - د جینۍ په زړۀ کښې ویره غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدای خبر چې څه چل و چې نن د جبینې د زړه په دروازې کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو ئې لګېدلې نکریزو ته چې چیچل کول د هغې زړه غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په ـ یخو یخو اوبو او وینځي - چې دا سوے ئې لږ په قلار شي - خو جبینې داسې نه شو کولے - ځکه چې هغه په ګنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښګر شو - مخکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اوربل خوړ شو ... ښایست ئې یې په دوه شو هرچا د ناوې ښایست او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په څغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه -

او دې ځائے نه د جبینې د ژوند دوهم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره ورې ګرانه وه - په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه و -

دېنې کور و - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنیر و - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلیٰ تعلیم دپاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې .

" جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېر يې زر راشم "

" څومره زر به راشې اکبرخانه "

" بس که خير يې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي "

" دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدائي يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

" جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم " ؟

" اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے . ستا لندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دوبېږي . ستا په دې تلو کښې ما ته څه تباهي ولې ښکاري ؟

" نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به څنې تا هېره کړي ؟ "

" تهٔ په ما دا سې بدګمانه ئې "

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي . زما ستا په مينه باندې باور دے - ولې بيا هم زما زړهٔ .... "

" د زړهٔ نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي "

" او خوره دې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دوا ره لاسونه کېښودل او دَ جبينې سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

ژړ به لو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

ته په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دا دے چې به ځنکینې روستو شونه

اکبر لاړو په کوټه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ ګړونه په ماښامونو او ماښامونه په تورو شپو بدلېدل - په هره دوه نیمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبینې سره د مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوه یې ورځې نه خط هفتې ته اورسېد و - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده د اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپورو او ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول - د لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په ټو ټو ی ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوبه د خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر ناوزګاره یم دومره ناوزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تکه اونخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمي دلندن نه راغلو او داخبره یې راوړه چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې یې اوشلولې - دَ سرو ویښته یې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګینه تر ې نه خوا ښې زخوا کړے نهٔ وے نوشائد چې په سرۍ به یې ورته زورکړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا څپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو څپله لور لونګینه یې راتې غاړه ایسته په چغو چغو یې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستادا غټې غټې کاتې ویلې شي - چې ستادا چیې چیې بانړهٔ بونړې سونړې شي - وېم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه را اُوشوکوم خو ..... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - تهٔ زما لورې یې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېړې شي په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته به ژوندے ښکارېدم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېده چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وو جایداد وو خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے لاړو شي نو هغه په ژوندون مړه شي ...
غم د جبینې زړه ته ورپوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کو نے اوګېدو .... نرے رنځ ئې شو هر وخته تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زړے ماښام چې په جبینې بیهوشي
دا غله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه
مور ته رانزدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو ورپوتو - زړه ئې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سر کېښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه د اوښکو سېلاب داروان و - په ترېو ترېو ژبې د ګور سره لګیا وه -

بې وفا اکبره د ژوند په آخرتو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ خو به را غلے وے - زما د زړګي نه د اسلګۍ خو به دې لږ څه یښ لې وې - زما خو دا خیال و چې موږ دواړه به یو ځائے مرو - د مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که ستا یاد شي نو ستا د رخصتېدو په وخت در ته ما دا ټپه کړې وه -

س په مرګ به دواړه سره مړه شو

ارمان مې دا دے چې په مخکښې روان شو نه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یواځې روانه ده زړه چا و دې روانه ده ته خو شحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو د قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....

او چې خوا ښې لونګینه د مور د سینې ته راپورته کړه نو جبینې پوه آخرنۍ سلګۍ او وهله او ښکې داروانې وې او د جبینې په زېړ مخ په زېړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې غونډې خورې شوې او بیا او چې شوې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

حِرص

(اسوېلې) او ... د چاپه سترګو چې د حرص پرده پرېوځي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چېچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

یعنې مې یاد شي دا سې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نۀ کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیرخان د مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - رونو که تاسو ګل آباد ته نۀ شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران و یجاړ کنډرونه نۀ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زۀ بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه درته زۀ اوکړم -

امیرخان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر خوږ او ډېر د عزت خاوند وُ - د دې امیرخان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

هغه هم د امیرخان هومره چابُک او وُ - نو په دغه چابُک او د
سېد خان د حرص تنده سره شوې نهٔ وه - هغه په خپل چابُک او
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل - او د دې د پاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه نو د حالاتو انتظار ئې کولو -
راځئ چې د څهٔ ساعت د پاره سېد خان پرېږدو - او امیر خان
له به لاړ شو - امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښکارېدے، داسې
ورله خدائے ښوئې هم موړ او دروند ورکړے دے - د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" د لسو کالو ماشوم - دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل - سور سپین - غټې غټې سترګې - پلن تندے - لوړه د سکه
پوزه - فرید په پلار ډېر ګران وُ - ځکه چې هم دغه یو زوے ئې وُ -
نور اولاد ئې نهٔ وُ - نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړهٔ ټکور وُ - امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپخین
مونځ له ښار ته تلو - هم دغه رنګ یوه جُمعه چې د هر پشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم د سحره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو - او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبا د پاره لاړ نهٔ شې خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مور ته ئې اووے چې زهٔ په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم - مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو - په لاره
کښې ورسره خپل تره سېد خان مخکې شو - سېد خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو - او څهٔ وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل - نو سېد خان

تاسا په فرید د مرۍ نه اونیوۀ - په مزکه یې راسوملولو او دوا یې
پنجې یې نکه د شومخ د چیل ورارۀ په مرۍ ښخښې کړې فرید د پرې
لتې او ټکولې - د ځان د خلاصولو د پاره یې وسې یې ډکړې خو د
سید خان د څونږو پنجو نه یې ځان خلاص نۀ کړے شو - لنډه دا
چې بقې سترګې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه راغلل او
آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه د چیلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
چې حرصي انسان د چیل خوب ورارۀ په وینو چیل لاسونه سره کړه
او بیا....؟ د تمکینه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د ارکي چو نیازبین زوے لاش د مزکې نه راپورته کړو او مخت
د نهر او بو ته یې او سپارلو - چېونکه د مور د غېږې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړۀ ناقلاره ؤ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړۀ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانۍ زیاتېده د زړۀ حرکت چې ورو کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دۀ ته د مور زړۀ
نۀ دے معلوم چې .... زما زړۀ د فرید په نۀ لیدو څومره خوږیږي
څرګې وي څومره غریبه نۀ وه خیر چې فرید سره څۀ کاڼې وشوي -
کومې توبې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانې نوره هم سېوا شوه - چې شمېره وسوسې
یې په زړۀ کښې راپېدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېرېدو سره ځغځ په وړاندې روان
وُ - لاړو ماښام په ماځیګر بدل شو خو د فرید هیڅ پته ونه لګېده.
او تېر ماځیګر چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه راووتو او د
فرید په لټون پسې یې سړي خواره کړه خو تر ماښامه پورې د
د فرید هیڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړه ټکه او خوړه خو....
هیڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کشر ورور سید خان پسې یې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې یې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې یې لاہېل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لاټېنونه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سید خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته راورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یو جنګړه کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لاټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوویستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه څخ په کلي روان وُو - امیرخان
سر زوے په خپلو څنګونو کښې نیولے ځکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څۀ وخت دا ډله دَ باغ مېنځ ته را ورسېدله نو
ناګهانه دَ کلاشنکوف يو بار او چلېدو - اميرخان پرمخ دا پرېوتو ....
او زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې د پاسه په وينو کښې لت
پت پراته وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې او وهلې خو د شپې په
تيارۀ کښې هيڅ پته او نۀ لګېده چې دا هر څۀ ولې اوشو؟ دا چا
اوکړۀ .... دَ کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په يو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړے واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوټه ورد ننه شو، نو روښنۍ زۀ به درته هغه نقشه څنګه بيان
کړم - ماسره دومره ډېر پېر لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلې الفاظ نشته چې زۀ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه را کاږم -
دَ غريب د مور هغه ليونۍ چغې هغه څيرې ګرېوان او
پيرسر .... توبه خدايه توبه دومره لوے غم - داسې ښکارېده
لکه چې دَ آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات يوه سلګۍ شو - يوه اوچه سلګۍ يوه داسې
سلګۍ چې دَ هر چا په زړۀ کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک دا ميرخان
او د هغۀ دَ زوے غريب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بيانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د غريب جنازې دَ کوټې نه
اووتې، نو د غريب دَ مور لکه چې زړۀ اوچوده - په زړۀ باندې ئې
داسې تيارۀ را غله چې دغه تيارۀ بيا په دنيا بدله نشوه - دغه
تيرې دَ اميرخان تېر او دَ غريب مور هم دَ قيس تورو تيرو وته اورسوله -

د پوډ تپونه روشول - تفتيشونه روشول ، تپوسونه روشول تو
ددې ورانې ما شورې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعورې طور د سپند خان
حرکات سکنات داسې وُو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه د غل په بېره نس ويَ -
سپند خان خپل ضمیر ملامته کړ وچې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائيداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورۍ سورۍ کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - ننداره چې د سپند خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید او ټوپک ئې
راواخستو - کړدنید ئې ملاته واچوله او په کوڅه اووتو ......
سپند خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچې ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپند خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپند خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپند خان ژوند - د سپند خان کورنی
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلا آباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپند خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپند خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډیر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډیر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جائیداد د پسې لیونو رونړو مهٔ کوئ ظلم

مه کوئ - جاڼدارونه چا ځان سره قبرته نه دي اوړلي - سرکه چا ځان سره په سر نه ده کړی ځولي - دا هرڅه پاتې کېدونکي دي - دا هرڅه به دلته پاتې شي - او هرڅوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنونکے وي -

ه

ارمان به هغه وخت کښېنې درشي

چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړينه

شمشیر کاکا

اې لوی خدایه، اې عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېرۀ مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا د وېرې نه ئې حراموته شا کړېده - بد و چار و ته ئې شا کړېده -
او داسې انسانان هم شته چې دچا د ژوند هره لمحه په ګناهونو
کښې تېرېږي چې دچا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده -
نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا
خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب
کتاب نه کېږي - کهٔ چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې
حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے
او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی خدای مجرم دی او د دې جرم سزا به ورکول شي - همغه لوی خدای دوزخ د ګنهګارانو د پاره د مجرمانو دپاره - د قاتلانو د پاره د منکرانو دپاره جوړ کړی دی - په دې وجه زه درته منت کوم چې رونو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبه د ورخه تېرې شي نو بیا به کوم خیره کیا نه شي - هسې نه چې د ژوندانه ګهړئ تاګهانه پوره شي نو بیا به کوم د توبې وخت هم نه وي -

اې لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښه بد کښې تمیز اوکړو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او بد نامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نه شي - چې په ناپوهۍ کښې د تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نه شو -

اې عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړی دی - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان د انسانیت د دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د انسانیت د چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم [illegible] -

... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو ... چې [illegible] وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

کېږه نه شي نو هلته .... کيني چې په کېږه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې يو ځواته پروت وي، که دنيا تيريږي
دا تيريږي نو غم غرض پرې نه کوي -
او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -
انسان چې موړ شي نو ظالم شي -
انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زيات شي - او د بل په مړی غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -
نو اے رورنو! زه تاسو ته دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د دا سې انسان ته کني شرمخ ښه نه شو دا سې انسان
کني د حيوانيت د درجونه لاندې پرې نه وتو -
ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حيوان - بلکه شرمخ چې
کارئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حيوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړی چاړه راکاږي
بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځه کوئ - دا خبرې
به پريږدو - بل مثال به درکړم بل حقيقت به درته په ګوته کړم -
تاسو ماته دا روايت چې سپی تر څو پورې وار نه وي راوړے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې ليدلي دي چې
يو سپي چرې سپي ته لاره نيولې ده - يو سپي سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر يو ځناور به را واخلو - د هر ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله يو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل
مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل اونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اونه کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي - نو دے دَ حیوان
نه بدتر شي - په ده بانديې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول
زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا نجیله نهٔ پیژني ، پردۍ نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ پوښتنه کوم .
چې اے رونړو داسې انسان کښې دَ انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان کښې دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کښې دَ سپي غوندې
دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم
دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چاکښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبیږ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوُ حد ونو نه تجاوز
کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

٢ے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان
فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار د په بې عزتۍ
به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي ؟ دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیانه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا د ومند

توپ نه جوړ شوی ؤ - دَ شمشیر کاکا دَ ژوند دویم نوم غم ؤ -
اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرې شوې
وې - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشیر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغهٔ دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ
زړهٔ دمُسپدونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَهغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په شمشیر کاکا دا
خیال ؤ چې ګنې درد به یې قلار شي ځړیکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط ؤ دردونه او غمونه، ځړیکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بیخې غاړه غړۍ شوي وو - او چې ژوند ختم شو -
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشیر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول -
چې شمشیر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستې - تنهاکې اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشیر کاکا ! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ایښودې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې بیاسته شه - دا دې کهاخ ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالونه ډک شه - که دلته د دنیا په اوسېد وشکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا دپاره چې د چا د زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ هډو څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائېداد مالک پېدا شو - د هغهٔ وارث پېدا شو د هغه ملاتړ پېدا شو نو هسې خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکي یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړهٔ ټکور، ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکي یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له ځېره ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شېر په واده کښې سستي او نهٔ کړه او سمد ستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شېر د واده په

روميي کال د ګل شېر مور مړه شوه. شمشېر کاکا کونډ شو. يو اځي شو، د ژوند په لويه لاره تک تنها يو لوی شوا خون و. خو شمشېر کاکا د ګل شېر په وجه د تنهايي احساس ځان ته نژدې نه پرېښودو. د ګل شېر بچي شو. ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو. او داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يې فالتو څېز شو. يوه بې کاره پرزه شوه. کله کور کله بهر د خپلې تنهايي احساس يې په سينې پورې نيولې وو. د خپل ژوند نه خوشحاله نه وو. ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ اوس ګل شېر پورې غوټه کړې وې. او ګل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په ډګر مسکه بې مهاره روان وو. دولت وو جايداد وو. دومره جايداد چې ګل شېر پرې خاني کولی شوه. دا جايداد د ګل شېر نه وو پيدا کړی. دا د شمشېر کاکا د سر خېرات وو چې ګل شېر پرې خاني کوله. ګل شېر خاني کوله او د هغه پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جايداد کښې د بې ارزه ژوند تېرولو. هر څه يې ليدل. د ګل شېر سلوک او روېي ته يې کتل خو په خوله يې غبر نه کولو. ځکه چې ګل شېر ډېر نياز بين وو. دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدر له هم نه شوه کولې. خو د خپل نياز بين زوي په بې رخې او بې پروايي به هر وخت غمژن وو. او چې د شپې به په کټ کښې پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه. د پرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړه په رنځ اخته کړو. سالنده يې مذکرې شو. لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په ژړ موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخې او د سينې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې
خرنجاري د پې واره ټوخي او بلغمونو نه ګل شېر تنګ شوے وُ ـ
او رښتيا خبره خو دا ده چې ژوندے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نيکهٔ ته نزدې شي نو په دې
وجه ګل شېر په کور کښې يو خوا ته وړه غونډې کوټه نيولې وه هغې کښې
د پلار کټ وړچولو د اوبو منګے ې ورته کېښودو او کټورے ې پرې
سنکور کړو ـ لارو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنيا خاوند شو ـ
تنګه تر شه کوټهنهي ځان له يو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاروه او
نهٔ به ور له څوک راتلل ـ ټول ورځ ټوخے بلغمونه او تنهائي
د هغه ملګري وو ـ دغه ې کور شو، او په دغه کور کښې به د شتهٔ
جائيداد خاوند ـ د شتهٔ ژوندے پلار شمشېر شپه ورځې يوائې تېروو ـ
او يوه ورځ چې د ګل شېر زلموټے ژوندے اسلم د نيکهٔ کوټهنهي
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو ـ په تندي ې ښکل
کړو او ورته ې اووے چې بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده ـ
او هر کله چې اسلم د خپل نيکهٔ په سينه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ې په وېښتو کښې ګوتې وهلې او د نيې د نښې اوښکې ې د سترګو
نه بهېدلې ـ د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه روان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو ..... ”ته ولې ژاړې بابا يخني
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم“ ..... نه بچيه زما
يخني نهٔ کېږي ـ زما څوک مې کېږي ـ زما په سينه کښې اور بلېږي ـ

"نه بابا نن ډېره یخني ده - او درېڅه زه تالاکمبل راوړم"
"نه بچیه زه روس دګومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوے یم - روس زمانه ګرمي کېږي او نه یخني"
بچیه خدائے دې لوے کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو
دغم د آواز نه مې خدائے ساته - څه بچیه لاړ شه لوے شې -
او ..... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته ئې اووے چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو..... ګل شېر ډېر په بې پرواهئ
سره زوے ته اووے چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او وا ئې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل را واخسته راغلو د مور نه ئې قینچې اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قینچې څه کوې . بچیه -
اسلم ورته اووے چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا بانده واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بیدار کړو - د زوے ولې او پلار ولې
احساس ئې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار ئې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټهې ته روان شو
هغه کوټهې ته چې پکښې شمشېر خان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
..... زوے د پلار نه د معافئ غوښتو د پاره روان وو....

زوړې پلار ته په پښو پرېوتو د پلاره روان ؤ زوړني سر -
ملامته ملامته چې دکو تمنې د دروازه یې لرې کړه نو په پلار
ور پرېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
وبخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ ګل شېر دَ سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوئ خپلې سینې ته رانزدې کړو - دَ سر
وېښتو کښې یې ورله ګوتې وهلې -

د دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَدې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانزدې کړم
او ستا دَ وېښتو دا مراوې خوشبوئي یو ځل بیا زما
په سږېو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ دې نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوښتې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولې -
... څو شکر دے چې نن را غلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تود باد درباندې او مه لږه -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح به
آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنګۍ دوره راغله - نو څه شروع شو - سالنګۍ لنډه شوه - او يو ځل چې شمشېر کاکا يوه اوږده سا راکښله نو بيا واپس نهٔ شوه - بيا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بيا دغې سا هم د شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنيا د غمونو - مصيبتونو او شوارونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې خو اوس هيڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

ه تر ورخه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه مئينان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل
شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو ګونجو - د دې مصیبتونو او دردونو چاودون نه د ژوند یو
څو ګړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي - په دې دنیا کښې
خو ژوند ډېر ګران شو - هر طرفته خود غرضي او فریب دے -
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترګو
هم د حرص پړدې راوړي - مور هم د نام و نمود په خړ
سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي -
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوئے - د زلمي زوئے د
فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د
ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي - نو داسې مورته به
هم ګني څوک مور اووائي - داسې مور هم ګني هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووایم نو - په
دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے - زه په دې حقله هیڅ
هم نشم وئیلے - ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونړو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې

تپوس جواب راکړئ چې کوم مور چې نه میاشتې اولاد په نس

اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې ورکوي بیا چې

د ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بیا چې

په زړه چاودون او شوا خون پې لوی کړي نو دغه مور

هم کې د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد

باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او

مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي؟ ..... تاسو به وائی چې

نه، مور دومره ظالمه کېدې نه شي - مور دومره سنګدله

کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -

اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند

څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکړه

څو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو .... رونړو

شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې

د دُنیا لالچ او نام ونمود وربانديې داسې سترګې پټې کړي، چې

د خپل زړه ټکړه خپله، په خپل لاس د اور سره لمبو ته

ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد

شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت

یه ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت یه ئې د مور څوالې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند مخ په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړپه دل د ګنډلو تون د چې ارزی
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تیرے شوې او هیرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډیر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میاندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر دواړه د ښکرو د لید وارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره د ولۍ په کوټه راډننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وخت
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه - دا دهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو دا دهٔ د تره لور وه - چې دا دهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډیره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د ښېښې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
وه د هغې نه خپله ناداري هېره شوې وه، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټي - د ګټې خاوند شو، په دواو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي.-
نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نه
برابرېدو - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هرما ښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ځواني لوظ له عملي شکل ورکړې - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده
کوم خو..... دچا عزت دار وکړه د چا یار و خلقو کړه - د جرګو مرکو
خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم د پاره د شیلی آسمان تندر
وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولو-
د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مورته زارۍ اوکړې-
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم
را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د ترور لور ده - زما په
نامه نا سته ده - د پخوا راسې نا سته ده، مورې اوبه شرمېږو -
په خپلو خپلوانو او چم کاوند کښې به اوشرمېږو - د خدائے خاطر
اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې د
اسلم مور د اسلم د پاره د کوز کندي د خان کاکا لور اوغوښته، او
د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه - هرچا واورېده - د هرچا تر غوږه اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د
اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د
نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې د خان د پاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وېلي شو او نه یې څه کولی شو - هغې غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه یې جاموته اور پورې کړو - غم یې زړه ته واچولو - چُپ یې اونیوُ - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخې، ټپه ورځ ټوخې - هر وخت یې ټوخې، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او ټنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخې دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونځې اونښتل - او دغه ګونځې د ننه دننه د ګل سانګې پړپوس خوړو - د ګل سانګې اینه یې خوړه - د هغې زړه یې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نهٔ وُ - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وې چې بچیه پردۍ لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به یې ورته اووې چې مورې زهٔ واده نه کوم - خدائې خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه. د فکرونو په تال به ځنګېدو. نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل. د هر څه نه یې زړه موړ وه. ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو. داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي. خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه. دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چانه ښه پوهېدے شي. خو.... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه. بلکې د هیچا سره نه وه. د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي. نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو. مور د پرې منډې ترې اووهلې. ډېر علاجونه یې اوکړل. په ډېرو ډاکټرانو یې اوګرځولو. خو آخر ډاکټرانو جواب کړه. ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے. هسې ځان مه کړه وه..... او آخر یوه ورځ زېړے ماښکر چې د ورځې نمر ستړے شو ما نه د غرونو نه پناه کېدو نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه. ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے.

زه موري زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده. په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا دپاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې

څاڅي - ما دېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم

آخر زما زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختميدو

دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګوکښې زه تاته داسوال

کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سرلاس راکاږه خپلې سينې

ته يې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نوريدے

نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - مورې د

ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او

...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړي)

(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه وړه

غوندې سلګۍ يې اووهله اوَ د دواړو وَښکونه يې دوه

څاڅکي تورې وينه راروانه شوه واقعي چې د اسلم

زړه اوچاودو .... څومره توره وينه وه ، اوتوره

به ولې نه وه ، .. چې د هغهٔ په زړه او سينه کښې

اوربليدو اسلم مړشو ، اسلم ځواني مرګ شو - اوچې

څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسيدو

نو اوچته په کټ کښې کښيناسته رنبے اوچې کلکې

سترګې يې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله يې

هيڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي خو ښتني پېغلې ژړلے هم نشو .... په

شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې ..... "

دَ ترورې زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړه چاودے لاړې -

ته څو دا کښېږ وې .... دَ ترورې دا کښېږه زویه تا څوبه دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو ، څو دَ خپل رنځ علاج دې ، وَنه کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان ، وسپارلو - تا نه څو زړه ښځه داست ښځه یم چې تر اوسه مې دَ مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما څو هم ډیره موده کېږي چې زړه چاودلے دے - ما نو چې ستا دَ کوږدنې اوریدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړه چاودلے وُو ، څو ما ددې هر څه مقابله کوله ما نو ستا په ډاډ هر څه تېرول ، څو چې ته هم لاړې نو .... اوس به دې ژوند کښې څه پاتې شو .

اوس به زه دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول څو ګران دي - ډیر ډیر (اسوېلے) په ګل سانګې دَ توخې دوره دا غله ..... ډیره سخته دوره وه - او دَ څه ساعت توخې نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې څو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړه اوچولو - او زړه چاودې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړه چاودلے وُه او دواړه په یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شو تول خلق خفه وُو - تول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېر سر پښې آبله پښې - سیرې کس پوات - هغې هم ژړل - ډیرې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم او ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې دَ خپل زوئے دشمنې ! خپل زوے دې دَ خپله لاسه دَ دولت دَ سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یوازې دَ زوئے نه، دَ خپلې خوزې هم - هغه هم ستا دَ حرص او دنیا پرستۍ دَ سره زار شوه ..... مسلم او کل سانګه دوه انسانان وُو - دوه مېړنان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړې - (آمین)

مُقدّسه هستي

روڼو .... څوړو روڼو .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره
خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو
راځئ چې د دنیا دې رنګینونه د دنیا دې هنګامونه ..... د دنیا
دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره یو څو ته لاړ شو .... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نژدې .... ډېر نژدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړهٔ پردې
به لږې اولټوو د دې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس اوکړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ ته ولې نا قلاره ئې ....
تهٔ ولې پرېشانه ئې ...... ستا د پرېشانۍ څهٔ علاج شته - ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د نا قلاره زړهٔ د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکین شته - څو کهٔ چرې موږ د خپل زړهٔ نه
تپوس اوکړو .... موږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... کهٔ چرې موږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته - هر څهٔ پیدا کېدونکي
څیزونه دي .... هر څهٔ موندے کېدونکي څیزونه دي ......

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو
مخلوقاتو نه افضل د ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره
افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه
پرېشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ
چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او که ...... راځئ چې
دا خپل سرونه هغه لوئے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم
مُسبب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ
مرګ دے - راځئ چې د انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې
انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه .....
راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه -
راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې
نو ته خو لږ واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو
او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده
ټکولو کښې دے ..... د روح تسکین د الله په دربار کښې په زارئ او
منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالۍ
د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې دا خپل سرونه هغه
ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه
اوغواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر....
چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په
بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي یې هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور ده .... دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... اؤ د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت را لړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب را لړزولے شي، نو اے د میانډو ځوانو! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني دا سې مړهٔ شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم را لړزولے نهٔ شي ....؟

اے رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موڅو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتوږ داغونه نهٔ جوړوي ....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے .... مور د کور رڼا ده - اے د شته میانډو ځوانو

د مور قدر اوکړئ چې دکور برکت موزیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې دکور عظمت موزیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې دکور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ. مور مه زیرَوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندا به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیاکښې دَ مورنه زیات همدردکنې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو دَ درد او تکلیف په موقعه دَ مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې موبن چغې وهلې چې .... " وی مورې مړ شوم " ..... ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .... ؟

اے رونو دَ هغه ساعت نه اویریږئ - د هغه موقعې نه اویریږئ چې مور سر سرتورکړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې دَ د اولادنه دَ فریاد دپاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریادکښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونو! لږ دَ مور سترګو ته اوګورئ - دَ دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې دَ دغه سترګو په ککو کښې دَ اولاد دپاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې دَ خپل ځان دپاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو دپاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مينه ده -

اے رونقي! ته سو يقين اوکړئ چې د مور مثال د ګل دے - ګل يو غوړيدلے ګل يو مسيدلے ګل - بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده - د ګلاب نه ښائسته ده - ګل هر وخت مسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپيره يادونه نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سپيره سيلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوږيږي - او مور؟ د خزان سپيرهٔ يادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مسکا نهٔ شي ختمولے - مور اولاد ته تل په خندا وي - تل به ورته مسکۍ وي، ان کهٔ د دنيا ټول غمونه او مصيبتونه د هغې په برخه شي نو هم - د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې يو انسان زيږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانيت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تميز ښائي - د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده -

د اولاد د پاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے - د هر اولاد د پاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مينې او محبت نه سوا بل څهٔ هډو شته نه -

اے رونقي! د هغه زړهٔ خيال اوساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي - د مور زړهٔ د اولاد د پاره څومره تکليفونه تير کړي دي - څومره غمونه ئې تير کړي دي - څومره زخمونه ئې خوړلي دي - او دې دومره تکليفونو او مصيبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره نفرت راپيدا نهٔ کړو - بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې ځوږ منه مور هم کښې د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي ....
شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامو د کبله د میاندو په زړونو پولی را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اے رونړو دا پولی به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي ... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے ....
لولپه به شئ کورے - مه کوئ رونړو د خدائے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلېږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام او کړئ چې د عزت ځونډ تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت او کړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر او کړئ چې ټولې پرېشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لار ده -

" سزا "

ورستي پهار و چرګانو کلي په سر راخستي و - ځماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خو اړخ ئې وار ولو او ځ سرئې په
پړستن کښې را ونغښتل - خدائے خبر چې څه چل و
نن د هغه زړه پاسېدو ته نه کېدو - نن د هغه زړه
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د صبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په پټي کښې تخم شيندلے و په دې نيت چې سحر
وختي به پټے اهوم ...... هغه ته پټے او شيندلے تخم
دواړه ياد وو - خو بيا ئې هم پاسېدو ته زړه نه کېدو
..... ښه ساعت تېر شو - د کوز کندې د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ و شو ..... ډېر خوږ اواز و - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نه پوهېدو - دے په دې نه پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوږ ه خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هرڅو که ځماګل د بانګ په معنو نه
پوهېدو خو ده له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ ده ته مرګ را ياد کړو - دے ئې په دې باندې پوهے
کړو چې دا دنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هيڅ وخت

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زهٔ.. زهٔ
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
.... دا به څهٔ کېږي لویه خدایه ، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
.... خو سمدستي د جماګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس اوکړو ، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمئ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کونډتوب د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - که فقیر ګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زهٔ به ئې چا ته ویم بیا به پښتي ته ساله روټئ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څهٔ خوند وي ؟
خدائے خبر چې څهٔ چل و چې نن دې کسان روانئ ګودره

خیالاتو د جماګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ
اوژوند د بې شمېره وسوسیو ورانه ما شوره وه چې د
جُماګل زړهٔ او ذهن دواړه ئې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېدو و قُلبه ئې راپرانسته جمع ئې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته ئې اووے "چې پټي ته ما پسې چاے
مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غوړي له سُکرک او
شوملې فقير ګل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې د کوټې نه اووتو - قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خيالات په ذهن کښې بيا تازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړ شوم نو بيا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کېږي ؟ هم په دې پرېشانه
خيالاتو کښې جمعه ګل پټي ته اورسېدو .... زر زر ئې قُلبه
په پټي ورکسه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو د وخت اندازه اونهٔ لګېده چې سر ئې راپورته
کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه ګل زړهٔ سپين
سپين کېدو .... د کلي په لارې ئې نظر واچولو خو فقير ګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوږ له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
ئې اووے چې فقير ګل دوئيمه راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوښتلي وښکے اړولے وي ....
نو.... په دې کښې د کلي نه نمبردار سړے را وليږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلے دے تهول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ تهول کلے ددغې اکي يو خان جاګير ؤ - او دَ کلي ټول

دهقانان دَ دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....

خان به کله کله زمونږ دَ کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځيده او د خپلو دهقانانو دَ حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کښيناستو او تهولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان دَ سلام د پاره ځان حجرې ته

را رسولو او کېږ چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښيناستو -

خلق په يو ځو دَ سلام د پاره راؤ چليدل او په مزکه د پښو

په سر کښيناسته نو خان کېږ چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

تهول را غلي وو - تهول دَ سلام د پاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه ؤ - دَ خان سترګې

د ډيرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ځه شو؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پتهم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رونه نګيده، د ځان سره ئې اووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان ښتي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس تیولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پیش کړو - خان نهٔ
سلام وا خستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوکړو لو...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه او نیسه ......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا ....؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي خو د لسو منو نه به سپوا وه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لد رسۍ تړکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده
.... تیګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ توے نشوې -

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادی تادی
ټکیا وه سکړکان یې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره
د جُماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټئ ورله زر اولېږم - سکړکان یې را اونړول په دسترخوان
کښې یې زر زر اونړل - شومله یې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته یې اووے چې پکیه په منډه منډه ښتې ته ځه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته یې

او وے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږ ونه نیولې دې او
د حجرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تېبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیرګل
یې ورته په ښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې وړانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د تېبر ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کانړے زړه نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو روه په کېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تېبر هم ژړل او ورسره
یې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښتهٔ یې
هم په موټو موټو راشوکولې وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او خنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صبا له بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بې ساعت تېرېده و
نو جمعه ګل یو وه سلګۍ او وهله او ..... فقیر ګل یتیم
او د فقیر ګل مور کونډه شوه .

انالله وَ انّا الیه راجعون

پښيماني

(اسویلے) تېر ماښختن وُ. شومه دم وه. په تاخ کښې دَ شړشمو ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې د هند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ ستر ګو نه خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپڼوں دا خبره دَ ځپلو معزونه اوباسي ...... چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ...... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځپلو مغزو نه ئې اوباسي خو ...... خو نه ئې اونهٔ کړو. دَ شمشېر په سینه کښې دَ سپڼوں خبرې اوربل کړے وُ. ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ. دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ په حساب ئې پوئے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي .... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ کښې په خوابهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو ..... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوی به څه خوري ؟ دوی به بیا په ډیرو کوڅو
کښې لوغړیږي ؟ دوی به بیا خیر و نه غواړي ؟ ......
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي ډیرو
کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بیله ډیوه هم هغسې بلیدله - د ډیوې
تور لوګي داسې ښکاریدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یوځاے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جایداد کښې شمشېر د ناداری ژړونه
تېرولو - دغه د ناداری ژوند چې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپڅوره دې خبرې چې
" لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ..... "
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا خان او وژني او
یا د زور په مرۍ زودکړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي ..... شمشېر د خان سره کړل د ښېل ... "په شته جایداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جایداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جایداد
سپڅوري ولې خېټه اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستې پاره په
بوګنوڼکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسیدو.....

ګرځنده ټوپکي اوبږي ته او ټوپک ټې ښي اوګېډې ته واچولو-
...... ماشومان په خوب ويده خوب اوده وو - د دنيا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوب ويده
خوب اوده وو - شمشير په ماشومانو يو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم هغه ورځ جامې ويښتې وې، هغه هم
د خان د حاله بې خبره په خوب ويده خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډيوې ته ئې يو نظر اوکتل - ډيوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشير ته هم خپله
ساه څڅه لنډه لنډه او را ښکلې ښکاره شوه،
شمشير داسې محسوسوله چې لکه د دې ډيوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډيوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډيوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون يم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه يو د
سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څيز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګنړم هغه څيز څنګه
خپلو ماشومانو ته په ميراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمنې نه د سپڅو، د پېغور داغ د ټوپک د شپلۍ نه

به وتې کولی. والوځوم ځم چې د سپڅورې په سرو وینو

د خپلې لمنې دا تور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ

تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه

ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو. د تیرو تک تور

څادر په ټول کلي را خور و. یوه یوه کنوونکې خاموشي وه.

لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوب اوده وو.

سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د

پلا لې په سنګرونو کښې اوده وو. شمشېر په تند و تند و

قدمونو کوز کندې ته روان و. په زړه کښې ې د انتقام

اور په قدم قدم لمبه کېدو. د زړه حرکت ې تېز ېدو.

نبضونو ې ټوپونه وهل. ساه ې لنډه لنډه کېده او

چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنږدې شو. د سپڅو

د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو د ه ټوپک د اوږې

نه راکوز کړو. جارچې ې ور له ډک کړو چې ..... په دې

کښې د نږدې جمات د منارونه د لوی الله د لويي کلیمه

الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،

ملا د سحر په بانګ و پیلو شروع اوکړه شمشېر پښېمانه نیولے

شو. خدای خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې

یو نوي طوفان را پورته کړو. نن خو د سحر بانګ دغه دنیا

بدله کړه ...... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وئیلو او شمشیر د خپلو احساساتو په
سینه لاهو وه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وه چې نن د
بانګ شمشیر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دُنیا
فاني ده - د دنیا ژوند د شمشیر څو ورځې دي - د دې دنیا
هر څیز فاني دے - دا هر څهٔ به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به ترې نه روان شي خو د دې باوجود
هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سیلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرۍ چاړهٔ راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د
بچو د خولې نه نوړۍ راوُشکوي یو رور راپاسي د بل
رور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشیر زړهٔ ویرې اونیوو ..... رپیدے پرې
را غلو - هغه زړهٔ چې څهٔ شیبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو ګړ غنده شوې وهٔ - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور ئې یخ کړو شمشیر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زهٔ به هیڅ کله د جایداد د پاره د رور په سینه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نهٔ کړم - زهٔ به هیڅ کله خپله
تورسرې ورنداړکنډه نهٔ کړم - زهٔ به هیڅرې خپل
ورېرونه په لارو کوڅو کښې نو څرېږو ئنه ورنکړم - خبره
دے کهٔ زما بچي نن وي، خبره دے کهٔ زما په جایداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے کنه ؟ دَ رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او دَ سپفور بچې هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما متې دي - نو ...... خپله وينه هم څوک په خپله تويوي - خپلې متې هم څړې څوک دَ خپل ځان نه پخپله بربکوي ؟ ...... نه نه داسې نۀ شي کېدے - داسې به هيچرې اونۀ شي - زۀ به هيچرې داسې اونۀ کړم ......

سپفور د مزکې آمدن څۀ تول خو پخپله کېږه کښې نۀ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو ..... اے ناپوهه شمشېره دَ سپفور اولاد کښې ستا اولاد نۀ دے - دَ سپفور دَ اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نۀ ده ؟ ..... خبر دے کۀ سپفور زما د بچو دَ خولې نه نوړۍ را شوکوي ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښۀ ښکاري - خو زۀ ؟ زۀ به هيڅ کله دَ سپفور ماشومان پردو کوڅو کښې لوغړېد وته پرې نۀ ږدم ..... توبه خدايه توبه دَدې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مۀ بنده وې - اے لويه خدايه شکر دے زما زړۀ کښې دَ انتقام اور دې په خپل فضل سړه يخ کړو ..... څم خپل کور ته واپس څم - خبر دے زۀ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څۀ دَ هر چا جاېداد ونه خونۀ وي - زۀ به دا اوګنم چې زما جاېداد هډو وَنه - زړۀ دومره بې همته خو نۀ يم چې کښې د خپلو

بچو دپاره به روزي لټم پیدا کوئے - شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټه یم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس څم چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم شمشیر دَ سپفور دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبي پسې داروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشیر ته پیک په لاس اولیدو و نو پوے شو چې د شمشیر څه ارادې دي - خو .... شمشیر زر ته پیک اوکې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفور ته ورتر غاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېر ه کړه سپفور هم شمشیر له کلکه غاړه ورکړه او په ډېر دټو ئې اوژړل... قلبه ئې راستنه کړه - شمشیر ئې لاس نیولے کورته راوستو - او چې پچه غرمه کېده نو ټچ کر په پولو پټو پړے اپښے وه..... دَ سپفور دَ مزکې نه ئې دَ شمشیر حصه بیلوله - او خلق....؟ خلق حق حېران وُو چې دا څه دو او څه اوشو -؟

خوا ے دو نو حېرانېږ ئې مه - د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه نرمېږے هم شي - دغه دَ غوښې زړونه پستېږے هم شي - په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي - خو کاش چې مونږ دَ غوښې په دغه پوټهې کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت او دهٔ جذبات راوپښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د زهرو په ځای د ګوړې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوونکی په خپل زیاتي پښېمانه کړو - په خپلو ناروا موټې نادمه کړو. په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خوږو ورونو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې وتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا وګورئ چې ستاسو ټولې ګرانۍ آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو ټولې دښمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره دا ده چې

اے رونو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سره سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بیا د پښېمانه کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تېر ساعت په مثال مړي د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

* * *

"اِنتقام"

(اسوېلے) ژوند .... روژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر یو څو ګهړی ژوند .... دا ژوند کهٔ ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تېر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو - رنګینۍ را پیدا کوو - ګنې حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي ؟ دَهغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هرڅوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا ؟ ژوند ترخه شو که !
په دې ترخه ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنله پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - ببه مې یاده شي - هغه سرو هلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونه د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنو ونکے دے -
د ولې جواب خود انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېږو اور اور د غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ -....او انتقام
... د چا نه ؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبره له شوې کوله -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه ؤ - نو
بیا هم جمالې ببو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې ژبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه اووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بيو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د ډېرې
مجبورتيا د کبله کړې دي - د زوے ... د ظلمي زوے ناګهانې
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه يې ليونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې ديوې مور په زړه کښې د اولاد دپاره د مينې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يوه مور په خپل
اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالې بيو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کني خود کشي وه ؟

جماله ! زموږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زموږ د کلي يوه
غيرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوے ؤ چې
لونګ يې نامه وه - روښو د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
سور څنګه لوے کړے ؤ - په څه ښوا خون يې لوے کړے ؤ - جمالې
ته لونګ په غيږ کښې يتيم پاتې شوے ؤ - او د خپل ګنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وو - بردي
خدمتونه يې کړي وو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوزوي .... د جمالې
په زړه کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو ننسته بوده به يې را برابر وله -

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سینه کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه - د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تندر ؤ چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو ! زه درته د جمالې د هغه ږې واره چغو - هغه د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونی لیونی منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې کسبوان ئې څیرې وېرې کړو - هغه چې د سر وېښته ئې په موټو موټو اوشکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے - ځکه چې ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته چې د هغې د سپېړو سپېڅو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم - ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغونډ م - ماسره دومره حوصله هم نشته چې زه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زیر تیر کړم -

یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سینه ته توپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوکې پته اونه لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سره تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردئ د پاره ګڼي د اظهار حق ادا کړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کله سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه ددې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه ترمرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او ددې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه يې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر ترکومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ...... آخر ترکومه پورې ...

ترکومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله - ترکومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوندن سره په پرزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د نزکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونيوې نو په داسې حالاتو کښې د مالت يوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته رانيوو ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې يې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غيرت پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې الهيکي مه پېدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم....

او بيا څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړی ورغله خو څاڅکے اوبه يې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَمیانو زړ ا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لږ په خپلو کړو ا نو نو کښې سرو نه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې نن صبا زامن دَ میاسندو

سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کورے دَ

مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ -مور مهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر

لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه کښې

دهر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده- او ددې مقدسې هستي عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - اوکوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د طبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روستي پاروُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وئیلي - ټول له دنیا په
خوازهٔ خوب اوده وه .... چُپه چُپیا او بوګنووُنکي خاموشي
..... نهٔ د سپوږمیاں او نهٔ د چڼ چڼو آواز - کله کله به د یوئیم
چرګ آواز په دې خوشي بېله یا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خور ووه زړګے به په څهٔ قدرې راغونډه
شو .... د اوبو وارمې وُ - یوُم په اوګه پښې ایله پښې
تُند تُند پېتې ته روان وم - لا درا ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لویې ادیرې ته اورسېدم نو ......
څه فریاد غوږو مې تر غوږو شو .... او فریاد ..... زړهٔ
بوګنووُنکي فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائې اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زهٔ پخوا
عالم
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رپېندي
وا خستم - د کومې شا ته کښېناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوُرې اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو - د زړهٔ
تل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کانې بوټي وُنې غنې هر څه په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
ځي په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بو ګنبد و نکو قد موتو رو رو سا ښو لي را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه را ښکلے د کور کښې شا ته ناست وُم - شپه
ساعت تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په خوا او شا جماتو نو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په پښو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څهٔ ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
پښې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې یو درزا وکړو.
په سترګو مې تیاره راغله..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے.
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د ایکې
یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رژولي وُو.... هغه شیرین چې د جانې د یو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ...... نن هغه شیرین د جانې د یو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاورو د دې ځلې د لاندې په خوابهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستي د شیرین د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه.
څو مره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالی سو د شیرین د ولس دا اوړلې وه او بیا دوا ده په شپه
هغه تر تېرما سخته پورې شیرین په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څه څوک به ستا په انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکے غوندې شو او کورته روان شو - په تُند وتُند وقدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړه ډېرې خبرې
وې چې جاڼې ته ئې کول غوښتل - څه ګیلې هم وې او څه ماڼې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړه کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جاڼې
د دیدن خوږې تلوسې ئې په زړه پورې ځغلې بیولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنزدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هلو په وړومبۍ ډز شیرین پرمخې
دا پرېوتو - بلوپې د زړه په سر لګیدلے وُ - د هغه زړه په سر چې
کوم د جاڼې لیدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت وجذباتو ته لبریز وُ ، د هغه زړه په سر شیرین اولګیدو -
او چې د حجرې خلق ورورسېدل نو هغه په آخرنی سلګی او وهلې
او په دغه سلګی کښې هم د هغه په شونډو د جاڼې نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - د زړه خبرې په زړه کښې پاتې شوې - نه ئې
د جاڼې مخ او لیدو او نه ئې ورته د خپل زړه خبرې او کړې .....
د شیرین مور لکه د لیونو لا مسلهې کړې - پلار ئې سر تور سر

او پښې ابله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتورسر د شيرين سرته ولاړه وه
د جمالې سپين په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خفه کيږه مه -
په دنيا کښې د هيڅا ټول ارمانونه نشي پوره کيدے ..... دغه
يو ارمان مو بس ؤ چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زموږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصيبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مينو
ترمينځه څوک رېبوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځوانې مرګ

شيرين په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تويولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غبر ختو خو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسيدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم ..
او غوندې په مزکې کښيناسته - د شيرين په وينو لړلے سرئې په
خپل پټون کښېښودو - څو ګړۍ سونګه کښيناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په زوره زوره ژړلے وے - پکار ده چې د
شيرين په وينو لړلے مخ جمالې په خپلو ښکلو رڼو اوښکو وينځلے
وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه مخې
ژړلے هم نشو .... او چې څه وخت شافي بېبو او دې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې ددې سره د شیرین د پاره دود او ښکلې هم نشته .... دَجالې په زړهٔ تیاره راغله ... یوه تېره کړیکه ئې اووهله او بې هوښه په شیرین راپرېوته .... دَ شیرین مور پلار ناوے جاله دَلاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کښېکښې ئې وروا چوله -

رونړو! ډېر دَغم ساعت وُ .... سمه دقیامت شپه وه - سباله ماښکر چې کېږ و نو د شیرین جنازه پورته شوه - دَځوانې مرګ شیرین جنازه - دَمور پلار دَ ایکې یو زوړے جنازه - دیوې ښځې د زلمې جنازه .... مور پلار ئې په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلي ژړل - خو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر ئې جوړ شو او هم هغه دَ وار ده ځڅرې په قبر او غورولے شوه .... خلق دکېس زوړ نه سرو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه دیوې ښځې ناوې جاله ده چې بېګاه ئې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زهٔ ورروان شوم - ماوے چې راپورته ئې کړم او ورته اووایم چې اے دَ ایکې "یوې ښځې ناوې"، خو بس دے کورته لاړه شه -

"مرې چا دې ژوندې کړې په ژړا"

خو چې زهٔ ورنژدې شوم نو جالې لکه دَ لېونو دَ قبر سره خبرې کولې .... "شیرینه - بې وفا شیرینه! ده خبرې دې هم را سره اونهٔ کړې او لاړې - دا ده ستا هغه مینه؟ دروغژنه چې مینه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا لیلے نشوه نو لاڼې دې څه له کولې؟ بې وفا دومره ځوبه را ښکاره شوے وے چې د واده په څهرو کښې خوې لیدلے قدر له وے نیمه ځوا زلمیه دا سې ذر سرود شوې - زړه سپېره دې چا سته پر ښنودم -

شیرینه ماخو د ځان سره د ارمانونو یو لویه دنیا داوړلې وه - ماخو ځان له د خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې د ستر کو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه و یجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړه مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ځپل واده په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړیدلې دي - ستا دې زما د ښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې ټخه بخه وه - او چې اوې کتل نو په ښو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسو پلے)

رونو ډیره دردناکه ننداره وه - زړه مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړ شم شاقی بیو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نه وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې ته له اډیره ئې اولړزوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چیچې

لکه چې نن سېند بیا په غورزنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سېلاب راغلے وُ او دکوم سېلاب په وجې چیچې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وُ -

د دوُو میاشتو ماشوم ناجوړه زوے د ملالې په غېږ
کښې پروت وُ ژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې او چې سلګې
وهلې څو اوس دا سې غلے شوے غوندې وُه ملاله نه د ځان
د حاله خبر وه او نه د زوے د حاله - په مزکه ئې پرلت
وهلې وه او زوے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کړېوان
پرانستے وُ - ببر سر - خبر نه څخنه - دا سې معلومېده چې
لکه د ملالې کړېوان هغه زوُل پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلدین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه په چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړه به ئې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به ئې تباه
کړو - باران - سېلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلي کومه چې د ماشوم زوئ په وجه دهغې زړه
ته وه - هغه هر څه به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دين د هر څه نه بې پرواه د افيمو
په نشه کښې نيم ويخ او نيم اوده ؤ - هغه د هيڅ نه
نه ؤ خبر - ګل دين موچي ؤ - په کلي کښې به ئې د زوړو پېزار
مرمت کولو - د افيمو نشې د هغه نه په ځوانه خوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے ؤ .... ملاله په پښتلتوب د
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - اوکله
کله به چې د کلي پښتلو د ګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکې شوه او
جواب به ئې ورکړو چې خپل دے د وادهٔ نه مخکښې هر
ظلمے دا سې وې او چې واده اوکړي نو بيا ...... بيا به
که ئې خپل ئي هر څه سم شي ...... او د واده نه پس څه
موده ګل دين سم دم ؤ .. د ملالې سره ئې ډېر ښهٔ تعلق
ؤ خو رو رو هغه بيا په زړه لار روان شو سپکې سپورې -
سټغې خبرې او رټل - هر وخت چې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ويل د ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو ئې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګيره کړه او وې وهله نو د ګل دين
په دې زياتې د ملالې زړهٔ ته لويه صدمه اورسيده ...
او بيا دا څهٔ يوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدير شو - دې ټولو ناراموته ملالې غاړه ايښودلې وه -

دا هر څه هغې زغمل څو ..... یو دا خبره؟ دا خبره هغې
نهٔ شوه زغملې دا هغې نهٔ شوه برداشت کولې .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سپینه کېښې، د سېلاب یوې
چپې د ځان سره راوړې وه ـ خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... "هغه" نهٔ ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نهٔ شوه زورېدے ـ او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړهٔ تور شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورتله .....
په دې اکېښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه اوس تقسیم شوې وه ـ د ګلدین زور زیاتے ئې د
ماشوم زوے په مینه کېښې را نغښتلې وه ـ خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نهٔ د هغې د پیاره بنهٔ وه نهٔ د ګلدین
د پیاره او نهٔ د هغوي د ماشوم بچي د پیاره بنهٔ وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نهٔ وه لکه
چې پخوا وه څو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه؟ ملالې نهٔ
غوښتله چې خاوند ورته څهٔ داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان ـ خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي ـ خو هغه بېوسه وه، هغې خاوند
نهٔ شو منع کولې ـ ملاله به د ګلدین نه دومره وېرېده چې
د هغهٔ په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نهٔ اخسته .....
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نهٔ څهٔ خبره ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالۍ دا باندې کړې ښهٔ چې اووهله او په ټولو کښې چې د
ړنګې غوندې تېره لمحه کښې اووے «حرامونې» او د
دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله
کومه چې دېر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او .... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورځنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې چې
وهلې .... د سحر نه ماځیګر شو څو طوفان د کمېدو یا د
اورېدو نوم نهٔ اخستو .... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې چې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه.
د هغې خیال وُ چې جوړ موچې ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې ګوټ روبهٔ نهٔ وې - د جمالۍ سره فکر شو چې د هغهٔ
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کټ ته شي .... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره اویوله روانه شوه نو خپل پښلتوب ورته

راځکېنې شو - په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه - ولې بیا هم دالاره داسې ښاپېره او داسې ښېره څوک نه وه - دوه کاله اَګاهوي چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره په دې لاره اوبو له تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلدین خیال او د ګلدین سره د ژوندون د پسکي په تړلو هغې ته ځان د نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده څو هغه ټول خیالونه او څو بې نه څوک دروغ ثابت شول.. ... دا ولې؟ او د ولې په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې مخامخ سند ښکاره شو - چُپ چاپ تلې غلې .... او خاموش خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تادي منګې ډک کړو او په تُند و تېز ګامونو کورته راروانه شوه او چې کورته راغله نو ماشوم یې ورېچ ډېر ژړلی وو - ځکه چې اوس یې د ژړا په ځاي او چې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړو بېخ کېښودو - ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته یې رانږدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېدو - هغې داسې محسوسوله لکه چې د هغې څور وور زړه را ټول غوندې شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولی وو چې په دې کښې ګلدین موچي د پښو د ولچه په لاس په کوڅه رانوتو - او د راتلو سره یې په مړاوي آواز اووې .....

(c) ketabton.com: The Digital Library

درزن کار نهٔ ؤ دا غلے - بس دومره پېسې مې کټلې وې چې
ځان له مې اېښې او د چاښو د پاره مې دا پېسې دا وړل "
ګلدېن په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صند وقچے
کېښودو او د پېښو دولچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې
اووے چې زهٔ جرې ته لږ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم
..... ملالۍ دولچه د ګلدېن نه واخسته په جارګۍ ئې کېښوده
او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پښو
دولچه ئې پرېمنځې د جارګۍ نه راګزار کړه ..... پسې توے شول
او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے
د څهٔ نه جوړوم - اوس کهٔ ګلدېن راغلو او خبر شو چې
پسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې ټبر ما سخته ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې
اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تهوله ورځ
کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د
ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نورسوچ اونهٔ کړو
خو دولچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

دوړې کښې تشنې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګلدين د ځبرې نه راغلو.... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پياله
او چائے جوش ئې راوا خستل او ګلدين ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدين پيالۍ ډکوله او پيالۍ به ئې تشوله - ملالې په کسېره
سترګه ګلدين ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
دګلدين د خولې نه پيالۍ راوُشوکوي او ورته اووايي چې
ګلدينه مړ کوه .... دا څه کوې - دا چائے مړ شبنه دا چائے
چې په کومو پيسو کښې پخې شوې دي هغه پيسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کړه .... د هغې په زړه يوه تياره تله روبله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه راپېښ
شو - دا نوې غمونه کني لږ وُو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له راپيدا کړو ..... ساک تږې نه سيلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوان بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه سترے شو - ګلدين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پيسې ورکړه کنه".... پيسې؟ پيسې ورکړم
د څه پسې ورکړم ..... دا سينې ته ئې واچوه کنه".....
په سينه کښې څه دي - تا چې کوم پيسې راوړلې وو هغه

پېښو توئ کړل - او ماتاله چاړې د خپلې سینې په ښو کښې
پټې کړې - هو ! ګل دین د کټ نه را ټوپ کړو - څخته د کټ
سره نږدې ښخته پرته وه - هغه ئې را وچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځلې شوه خو د ماشوم د سرنه یوه سره
داره د ملالې په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تېره کسریکه او بیا یې څو سلګۍ اووهلې او غلے شو - ملالې
د زوئ د سرنه د وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدین ؟ ګلدین را پاسېدو - ملاله ئې د
چونترې نه اونیوه را وچته ئې کړه - د هغې مخ په وینو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې ګلدین ورته اووے چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه د دې
کور نه چې کوم څوا دې څو بیه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوئ را پورته کړو او نېغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سېلاب راغلے ؤ - سیند په غورزنګ ؤ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
راغله - د نورو چپو نه لویه د پره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وې هغه
مور چې دې ییدلې نۀ وه - چې د هغې په سینې دې چېرې
لوبې نۀ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه
چپې خپله غېږه څوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
د دنیا غمونو ځپلې لوڼې را څه چې زۀ درله په خپله

غېږ کښې ځای ورکړم او ملالۍ خپل زوی په سینې پورې کلک له
نیولی د غه چیپې ته ځان او سپارلو او د غه لویې چیپې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه . او ملا له
دَ ستړي ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه .

اِنسان اوٌ انسانیّت

(اسو پېلے) ..... دَدې دنیا په ځنې ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تناکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُورې سُورې او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -

ډېرې داسې میندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانو نهٔ ئې په اورستي شوېدي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځواني مرګانو

دَ خپلې بوډۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ ننه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرښتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم

سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

ښځو څو ا شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې ښځلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

تهٔ ګنې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکوره ګلابه -

تهٔ ګنې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رڼو رڼو اوښکو سیلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرے ګلابه تهٔ د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے .

دغه د پلار د سترګو اوښکے خو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او تهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غږ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د ډېرو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے .

خدائے ګواه دے چې تا به د ځېلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے .

تهٔ به د ډېرو پلارانو د پاره داد وې

تهٔ خو به د ډېرو نورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې د صبر څادر اغوستے دے ؟

اے د یې غمې په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهیده سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په ټول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې .

ستا خو پلار خو هم ستا غم په ځېل ناتوان زړهٔ پورې ځُخت نیولے دے - په هرڅا ستا ګمان کوي

د هرڅا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به !

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل څو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده .

ځکه چې ستا د تندي نقشونه څو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو د ورځې په تکل کښېنې دے - او په دې تکل

کښېنې چې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګې مخ د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو د پلار کو نهٔ ئي ملا چرې ئېدے شوے

کهٔ مړو د مور ږ هر ږ هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو خیږې ګړېوان او بیرسرونه نیکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په دا سې څوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

سیلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې ځینې کړېوان او بېږسر نهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له دیوې ځینې جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه ځیرې د مور سره کړے وے .

چې دَ مورې تسلّي شوے وے

چې دَ مور ناقـلاره زړهٔ ته لږ په قـلارشوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ دَ دې دپاره اوښکې نهٔ څڅوي چې ګني تهٔ دې دَ قبر نه راپاسې او ددې دَ زړهٔ دا ورا ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې تهٔ دې بیا زړے ماشوم شې مُسکې مُسکې په کوټه را ننوځې اوَ دَ مور زړهٔ دې دربانډې بیا راټول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه دَ نورو میندو په رنګ مور ده

ددې هم په زړهٔ کښې بس اکّي یو ارمان دے

یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے

تو څهٔ اوکړي دَ خپل زړهٔ نه مجبوره ده

دَ خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دُعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه ښکیه سر راپورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف د دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې د خوب نه نهٔ راویښوُم

پکیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولی، د زړهٔ د سر د پاسه څوک نهٔ وے لګېدلے هغې ؟

ته څوږ شوے څو نهٔ وے هغې ؟

چې تا سډکړه وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و نیلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا ته مور زر زر شه .پکیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې دا سې تاوې وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر دا سې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مور نه د تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه ! سر را پورته کړه .پکیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د ښل خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره سکرے کړي - او دلته
تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې اوده شم
چې زهٔ هم را شم او په دې څوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څوا په څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زهٔ هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړهٔ ته به څومره تسلّي اوشي - او ستا څوړ ووړ زړهٔ به هم زما
په راتلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟
زویه ! په دې څوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلي او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې نمرونو
کښې څومې دا سې یو اځي پیږ زونشي ......
رونړه - څوږ رونړه ! د ګلاب د ژوند دردېږ لې قصه به
دا وخت نهٔ چېړم . د هغه د شیهٔ سرې توپ یا نه به هم دا
وخت نهٔ اړومه - د هغهٔ د ځوانۍ صفتونه به هم نهٔ کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په څپله سینه کښې د یو انسان زړهٔ
لرلو - یو داسې زړهٔ چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سپوا یل څهٔ نه وو -
زهٔ صرف دا ټپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د ټماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څو څوږي انسان په سینه کښې سړې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېدو او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې څپله لمن داغدار کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کښې د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې پښتون سره هم کښې څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د نامې پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په څپو سیلاب کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د نېکو او خوږو خوږو انسانانو په وینو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه خو د داسې خو ګړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کور ډېر په مشکله پېدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټے شه -

رونی د غه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب،.... د تن نه څلور کاله اګاهو یوه ورځ ..... د ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټټر و قد مو نو د ښارنه کورته راروان وُ - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خو نن د ګلاب زړهٔ څهٔ بې واره غوندې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څهٔ وخت چې د کور کښې شهيد
ته راورسېده نو ...... درې دوې ډزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راووتې، او د ګلاب په سينه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب يو څو لتې
او ټکولې - ګلاب يو څو فرياد ونه اوکړل - زو بيا .... بيا د
مور نيازبين روئے يوه سلګۍ اووهله او د هېڅ د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په يو ټُو راوڅلېدل -
ټول را غلل - واړه - زاړهٔ ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه شځو کښې يوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښنې آبله پښنې داسې کونټي را روانه وه لکه چې د ملا
تېر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تير د تماچې د ډېرو ګولو درې ځاينه چپ چور کړے وُه....
مور راغله - خپل نيازبين روئے ئې چې په وينو کښې ککړ
اولېدو نو ...... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بيانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ د ګلاب د مور د ليونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د ليونو بې واره او بې اختياره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلي .... لويو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... څو په ژړا څو چرې مړي نهٔ دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوے، په وينو لړلے سر په خپل پښتون باندې ايښودلې وه -
او په ژړا کښې يې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني
مرګه ګلابه تا خو څهٔ جُرم نهٔ وُو کړے چې ظالمانو درله دومره
لويه سزا درکړه - تا خو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ويئيلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې ويناکښې دومره لويه سزا وي"......

دويم! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې
يې يې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي. څلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې به دې کور کښې بيا د چا په شونډو
خندا نهٔ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د
ګلاب د تور سرې آهونه ساړهٔ نهٔ شول -

څو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب نيا غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نهٔ دے
..... بنې آدم مړ کيږي نشي څو انسان نشي مړ کيږے - ګلاب انسان
وهٔ - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او ماحول خلقو
له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يوه مينه وه - يو
محبت وهٔ يو خلوص وهٔ، نو مينه او محبت چرې هم نهٔ مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري ......

. ښځتورې دي هغه مینې ده چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي. ښځتور دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوی کړي دي. ښځتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان انسان د څښتن توب نوم ورپورې دی ..... او ځکه خو زهٔ دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندی وي. او ای شهیده ګلابه د شهادت دا لویه مرتبه دې مبارک شه زموږ دا ایمان دی چې تهٔ به خوا خپل خدای په خپلو رحمتونو کښې نغښتلی يې. نو ای خدایه بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه ياران

عَلَمه يو تر بل ځار ېږئ ~

دنيا فاني ده ميلمانه دي صورتونه

او دنيا فاني ده د دنيا صورتونه د ساعت ګړي ميلمانه دي هيڅ پته نه لږي چې ساعت له څه شي ګړي له څه شي - هيچا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندے يم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، يو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بيا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوند ؛ ځکه خو هوښيارانو تپه کړې ده چې ~

عَلَمه يو تر بل ځار ېږئ

دنيا فاني ده ميلمانه دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنيا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوګورو چې دا د دنيا خلق تر څومره حده پورې ديو بل ته قربانېږي - څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانيت په مينه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي - او د بل سره په زړه کښې مينه محبت او همدردي لري - په سلو کښې يو کس به داسې وي، په

زړو کښې به یو کس ګڼې داسې وي چې د هغه په زړه کښې د هر چا د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟

..... زما په خیال خو نا ممکنه ده - زما په خیال خو ناشونې ده ..... نشته دوئي زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو کښې همدردي نشته .... مونږ ه دوستي کوؤ، مونږ ه تعلق ساتو، مونږ ه ورور ولي کوؤ، خو د دغه دوستۍ، د غه ورور ولۍ او د د غه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قرتېږه مړ وټېږه" لوظونو باندې او شلېږي - د دې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار غار سینه او د احمد هغه مات ختب به مې هېر نشي - او ځنګه به مې هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه کم نه وه، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې ابسنو دو ځاے نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړه د دوه ویشتم کال په چوکاټ قدمونه ایښودلي وو، دواړه د یو کلي وو، د یو کندي وو، او دواړه یاران هم وو..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل - یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وو ..... دواړه ښه دوستان وو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو کوټه جهګړه شوه، صرف په یو کوټه - احمد وے چې زما په ښېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په ښېره ناسته وه .... خبرې ګرمې شوې .... او د غه ګرمې خبرې ګرمېدې

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے کښېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د کپور لندې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پړپړېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره راغله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ډېر اشګولا راغلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم ورور د
دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وهٔ - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې دغه وخت خو
د مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې دغه وخت خو د آسمان نه کانړي
ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه او چاؤده، او نهٔ د آسمان نه کانړي
او وربېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کانړي ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست
د زړهٔ په سر او ویشتو، نه ..... داسې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د
یوې کونترې د سره زاره وي، .... نو ځکه خو نهٔ مزکه چرق
چوي او نهٔ د آسمان نه کانړي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو، .... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د وادهٔ هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د وادهٔ په بیا انګ اچوله .... او

هم هغه د واده کوله ګنګۍ ئې ورته په سرکړه چې په کوچې باندې به
ده د واده څهره تړله ..... د ګلاب مړے، لکه د واده د زلمي خاوړو
ته اوسپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان دلته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د ليونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئ په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دېنګټ غږوي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي۔ تر
څو به د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوئ د قبر د پاره نوې نوې څهرې
داوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لا کوي ۔ د مزکې مخ سور
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو .... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وينو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو د کونتر د پاره خپل
يار وژلے وُ ۔ د غه قاتل احمد پوليس اونيوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنيا ورځې قصه وه، په دريمه
پيشۍ کښې احمد شيشن شو ۔ او شيشن احمد ته د پهانسۍ فيصله
واوروله ۔ او احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لويو
لويو فولادي ئمبو شاته، کوم ځائے چې په انسان د دنيا باد هم نهٔ
لږي ۔ په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ايله شونډه ئې شنه
شوې وه، چې په سرئې لا د واده څهره نهٔ وه تړلې ۔ چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوددېدلې - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، د احمد مور
هم د زوئ د ځهرې لېدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د
زور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوئ د واده خوشحالي
لېدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا تر غه شول، د شګو ګوټنۍ
د سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو
.... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلې شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائې پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې د
راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند
نه ئې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب ځهره ديوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې د
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، يار ئې وهٔ، خو ..... د دې
باوجود هم د ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو د پهانسۍ نه يوه ورځې
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخرې ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ د
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ سکه کور کمان، ګونګړه سونګړه
توره ږيره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېدو احمد! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته، دهرچا نه ئې بخښنه
اوغوښته، اوچې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې،
آوازئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او نورو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
دداسې شپې نه ساتې - نورې مسلمان ددې اوازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لېونو واړه خوله اسمان ته نيولې وه، د
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، يقين
اوکړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وختونه د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې
ټول عالم به خواږهٔ خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې د غه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ وي - او چې څهٔ وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله! ال اولاد چې ددا سې ورځې نه اوساتې - نورې مسلمان د
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، .... څټ ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال د احمد

د مات خټ نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې مور ساتلی وهٔ،
چې د وادهٔ د شکریزو په شپه به یې احمد له ګچه کوته تړي - د
احمد مور هم زوی ته د وادهٔ جوړه وا غوستوله او د وادهٔ قوله
او ګنګل یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ باندې یې د زلمي توب ښکلي نښانې څرګندې ښکارېدې -

روښې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولې - الله دې احمد
او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې
قتل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب
هم او بخښي څکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اې روښو! اې د ځوانۍ په مینه مستو روښو - اې د
غفلت په خوب اودهٔ روښو د خدای خاطر اوکړئ چې لږ سارهٔ څورئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان ویشتل د انسان وژل کهٔ هر څو
اسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - - داشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت را پیدا کړئ د انسان سره مینه اوکړئ چې خدای
درسره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه مو ښائسته شي -

عالمه یو توسل زادینزئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تربور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وینو ژړلي وے - د زړه زخمونه که په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په دې ټوه دټو ژړلي وُو - خو دا زما د زړه زخمونه چې زه يې نا قلاره کړے یم - او دا پرهرونه چې زما د شونډو نه يې خندا راشوکولې ده دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغېدے شي او نه په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه محبت نه وي راپیدا شوے - ترڅو پورې چې یو انسان بل انسان خپلې سینې ته نه وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نه شي راپیدا کېدے - سکون نشي راپیدا کېدے - اطمینان نه شي راپیدا کېدے او دما غوندې حساس طبیعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې د غم او افسوس رنړې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې چې مینې شو - د انسان د زړه نه هغه مینه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حیواني خویونو کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لا هم حیوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنې موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښې - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قایمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځاے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري - چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري تربور زمونږ رور دے - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملتړ دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیاریدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم څنې څوک چاړه راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته منې چې یو رور دې راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور
په کرکجن نوم یاد کړے دے نو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل میراث خوړ ګڼو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون
هرڅه زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نه کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خوا خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډیرې خونړې ورانې کړې - ډیرې تور سرې ئې کونډې کړې ډیر
ماشومان ئې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونړې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډیرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوؤ میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماښکس نمر په زیړیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل مخ د تاتړې دغرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی مخ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خېلو
خېلو جالوته په الوت وو الغاوُ تلغاوُ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاوُ تلغاوُ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېښ په لاس راوُوتو -
په څولو کښې جب جُوب وُه - په تندې ئې لاس کېښو تمر پرې راتله
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان د پرې
سترے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه را اووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې د پر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدایا ایمان مې نصیب
کړې " لاسونه ئې په مخ را ښکل او ښغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغهٔ کورته ولې داسې تادې ده - ولې ئې ماسوم زوے
سېفور داسې د پر په زړهٔ رااوربېدو - لکه چې د پېره موده شوې
وې چې خپل نیازبین زوے ئې نهٔ وې لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سېفور سره خبرې کولې راروان وُه او چې د شهید کنډاوُ نه
را وُرېدو نو ناڅهانه د پودل خان د تماچې د نسلی نه سرې ګولۍ
ګرمې لمبې، اووتې او د ملوک خان په سینه کښې ینخې شوې -
ګولۍ ینخې شوې او ملوک خان هم ینخ شو - هیڅ ئې او نهٔ وے -
چغ قدرله ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدرله ئې او وے

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلي ځوان د پوردل خان تربور وهٔ - تربور! چې مونږ ورته د بیرې بُور وایُو - تربور چې مونږ ئې دشمن کنو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دوېم نوم دے - حالانکې د خدائ په نیټ د انسانیت په نیټ تربور دشمن نهٔ دے ورور دے - تربور د بېړې بور نهٔ دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې تړپونه وهي - خو د دې دومره نژدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېدو او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ ډزې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بدو چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډېرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وهٔ خو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوئ د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفور هم خپل پلار جوړې د بر یاد بېدو - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفور نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د تربور ولۍ د سره زر شو - تېرما سخت چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاره ئې

ته په کټو کټو کېنې او دهٔ شوے وهٔ څو په خوب کېنې په ځې اوچې
اوچې سلګئ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کېنې
دَ پلار د مرګ ټول ننداره ليده له څکه څوځې په خوب کېنې ژړل -
څکه څوځې په خوب کېنې سلګئ وهلې داسې سلګئ چې د راوېښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نهٔ شوې - دَ سپفور ژوندیوه سلګئ شوه داسې
سلګئ چې ټول عمر به دَ دهٔ په ماشومو شونډو خوره وي - دَ
ټربورولئ سلګئ - دَ کرکې او نفرت سلګئ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګئ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ دَ زړونو نه بغض حسد او کينه اوباسي - چې دا دَ ټربورولئ
په ناولو جذبو کېنې لتاړ شوے دنيا په مونږ جنت شي - آمين

وړه بابا

(اسو پلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپغوړ ماما داسې لېونے سپېلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپغوړ ماما داسې ځیرې گرېوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپغوړ ماما جامې شلېدلے دي - دولت شته خو سپغوړ ماما لېونے سپېلنے گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے د هر مرض دارو نهٔ دے، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېښو روڼو راشئ دَ سپغوړ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپغوړ ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربنډ شي، د خندا شي .... زهٔ تاسو څرنگ پوهے کړم روڼو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم روڼو، چې راشئ، اے په دنیا مېښو دولت ته سجدې لگول پرېږدئ .... دولت ته جنگونه او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمان ونه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیرونه مړ څخړي کوي ، ځکه چې دولت هیڅ ثمین نهٔ دے ، دولت هیڅ نشي کولے ، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے . هره خوشحالي ورله نشي ورکولے ، کهٔ دولت او جایداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به چې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وُو، نن به چې دَ سپفوړ ماما د دردمنلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وُه ..... څومره لوئے غم غریب ته ورترغاړه شوے دے - انسان ډېر سخت دے کښي نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے ، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیږ و ته تلے وے ، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه اونهٔ زړهٔ ته ، ځکه چې ځان خوږ دے کنه ، ..... ډېر خوږ دے - د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ ، او د اولاد نه هم خوږ ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ..... یوه ورځ کوز ما ځیګړ سپفوړ خان دَ پیتې نه ستړے ستومانه راغلو ، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خیر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راوا خسته ، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده ، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده ، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خروهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو

..... [illegible] تماچه [illegible] .....

څه کې هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زه
په ډزې اوکړم» ...... نه بچې چې ته لوئې شې نو بیا به پرې
ډزې کوې بنه» «ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم»
..... «درته وېم چې لوئې شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مه ئې کوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«نه منع کېږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دلم»

او سپفور خان تماچه راواخسته، د هغې دا خیال وه چې تشه
ده او د زوئې د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
ډز شو، ..... ماشوم پړمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
«وې بابا بیا به نه کوم» ..... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سپفور هم په
وینو لیت پیت زوئې د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانژدې کړو، ..... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډز اونه کړې
بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله ..... او د دغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ
رابانديې کړې، د سر وېښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سپفور خپل ماشوم زوئې هم هغه رنګ په سینې پورې ئې

نیولې وه ..... خو، حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئے په سینې پورې
نیولې دے، چې دا خپله ساه د هغه په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړه حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړه بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نه د سپفور د زړه حرکت
بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټوپونو سر شو..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور ښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، ..... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئے وینې، د خپل نیازبین زوئے وینې
.... او دلته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپېره کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو.... سپفور لیونے شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو
نه د شکور قبر له راغلو، نه ئې شکور لحد ته کوز کړو او نه
ئې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوئے مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې تر څو پورې به لیونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلے جامې سر تور سر - پښې ابلې پښې

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زورند سر، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څه په لټون کښې دے .... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا کیږي، .... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي - شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څهٔ له زورند سر او ټیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بر وهلے ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې.... اے بد نصیبه سپفوره - اے بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ اووایم چې ته څومره بد قسمته ئې.... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څکه ته لیونے شوے؟ څکه ته داسې سر وهلے بر وهلے ګرځې؟

اے رونړو! اے پښتنو رونړو! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یو یو اودلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوڅ کوڅ په نخره وګرځي - د شرافت معیار ګڼي تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،

مهٔ کوئ رونړو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره څوني دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلې
ئې د ګل کېدو نه اګاهو اوړتولې - نو اے دوسلو خاوندانو د خدائے
خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د
بې اعتباره څيز دے -

او اے سیفوره ماما خدائے دې ستا د دې غمژېلي ژوند
خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا
پښتون به هغو د توب بدل کړي - د دنیا د غمونو کور دے دلته
غم شته - مصیبت شته - پرېشانی شته، او د دې غم مصیبت
او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد -
په عقل ستا د رنګ علاج ګران دے - هغه چا ته په کړې ده چې -

د خدائے په لوئے کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما د جانانه

اَحمد

(اسویلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سیلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم د اخستو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې ایښودلے وے - ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوګېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالو تلے وي .... ته څو مره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتئ خو ماله ژړا راځي .... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته د اخپل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا ژوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکوه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئے وۀ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره ښوا خون دې ورسره کړے وۀ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پیټے لږ سپک شوے
وۀ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ما شومې څټې اخستي
وُو ..... آفتاب ډېر وران وۀ کنه ؟ ډېر شوخ وۀ کنه ؟ ....
تا به د هغۀ نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغۀ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئے وۀ .... او مشرے زوئے د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۀ خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نۀ هېرېدونکے غم .... یو نۀ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به ته هېره وې .....
ستا درد که هر څو نۀ قلارېدونکے دے، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې .... ته به دې غم ته غاړه
غږېد ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه ږدي ..... راځه روره راځه ....

د آفتاب د قبر په خاوره رونبکي مهٔ تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مهٔ کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوندانه تېر کړي ..... دا پاسه ..... راځه ...

رونړه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډ یو نرے
نرو چکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نرې نرو چکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے ..... د احمد د ژوند نور حالات به
پرېږدو - د زړهٔ واقعات او د زړهٔ حالات به نهٔ راياده وو ..... خو د
نن نه مخکښې ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سائیکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله ملګرو سره سکول ته
روان شو ..... تېر له ورځې په سکول کښې سبق ورو ویلو او ماسپښین
پاؤ باندې يوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د
کلي په لور دا روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وهٔ ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وهٔ ..... په خپل فکر
کښې د کور په لوري روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړهٔ کښې کوم خيالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......
خدائے خبر چې دغه وخت به آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ويل
..... خو چې د مېچنې پهاټک ته ورنږدې شو ..... چې د خپل کلي او
کورنه لا دوه ميله لرې وهٔ ..... نو مخې نه يو ټرک ټکه د اجل په
صورت د آفتاب مخې ته دا غلو ..... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه خونړي ترک لکه ديو مست
هاتهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړې کړے وه ..... يو درز
اوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غونډۍ کړېکه يوه ذړهٔ
بوګنوونکې غونډۍ کړېکه راپورته شوه .... څومره هيبت
وهٔ په دغه کړېکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړېکه کښې
..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړېکې خو د ځواو شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې
غړېږي .... په وينو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے وُ
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړي ترک پايو چخړې کړے
وهٔ ...... هر چا دا نقشه اوکتله هر چا دا ذړهٔ بوګنوونکې ننداره
اوليده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هر چا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت داسې ښکارېده چې لکه مُسکے وهٔ
تا به نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نهٔ وے چې آفتاب
يو بې پرواه ډرائيور د خپل ترک د پايو د لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ترک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور، تانه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذړهٔ تياره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو ... مور دغه سپېړه

اواز اونهٔ زغملے شو .... مور بې هوشه، دَ ځان د حاله بې خبره

کوره پرته وه، او پلار سرتورې سر او پښتې ابله پښتې دخپل زوئے

دکټو دپاره په منډه را خلاص وو .... رونړه هغه نقشه درته نشم

بیانولے - دَ انسان زړهٔ دد غه نقشې دلیدو او اوریدو توان

نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...

شهیں خاورو ته او سپارلے شو.... مور دېرې وېنا کانې وکړې ....

دېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي

ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه، دآفتاب دَ

سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... دَ تهرک

دیو دداښور لیږې غونډې بې احتیاطی .... د تهرک دد داښور

لیږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار دملا تیر ئې

مات کړو .... دیوې مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....

څومره کورونه دَ تهرکونو او لارو دداښورانو وران کړل .... څومره

کلونه ئې اوړژول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې

...... اے رونړ ولې! .... دا ولې داسې کوئې .... دا ولې دَ زړونو

آزارونه اخلې .... دا ولې میاندې بورې کوئې پلاران ژړوئې ....

دا ولې تورسرې کنډه وئې .... دا ولې دَ تور سرو خونې ورانوئې...

مهٔ کوئې رونړ مهٔ کوئې - اے دَ تهرکونو او بسونو خاوندانو دَ

خدائے خاطر اوکړئې .... لږ رو شئې لږ په قلار شئې - داسې په هوا

مهٔ الوځئې .... د خپلې لیږې غونډې فائدې دپاره تاسو څومره

لوئے جرمونه کوئې .... داسې جُرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي......

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تورک خاوندہ چې آفتاب دې دخپل تورک دلاندې چخړې کړې وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوئ په قبر په ژړا تېره کړې ده .... ته څه خبر یې چې دده د زړه نه څومره فریادونه ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوو لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړې هم آرام ته نه دي پرېښودلي ..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز آفتاب په دې لوېې څو شي بیابان اوږده کښې یوا ځې نه شو پرېښودے ..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تورک خاوندہ راشه لږ د احمد د زړه په ټوټو کښې اوګوره چې ستالږې غوندې بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تورک د دا پوره په دې دلیل به ته د الله په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د بې پروائۍ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ به تا له د خپلو کړو سزا درکوي او اے احمده را پاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي زخمي زړه دې الله دخپل فضل او مهربانۍ پټې کېږدي - آمین

ژوند

(اسوېلي) سحر شي، ماښځين شي، ماځيګر شي ماسختن شي

دَ ژوند ګـړی کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګـړی کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند دیوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند دیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به ئې ګل کړي ..... او بیا .... ؟ ددې آبادې او ودانې دنیا نه به ..... د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَدې دنیا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګینې دنیا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته اورسي.. دقبرستان هغه چُپې چَپیا ته اورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا .... ؟ بیا په دغه توره لحد کښې ..... بیا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دتسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوړ نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې ..... "ولې بابا... څهٔ تکلیف دے در ته - سر درله او منډم پښې در له او منډم" ..... لُور نشته چې د وې سره رامنډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... "خېر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردې نشته ..... یو ځان .... یو دَ لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختې اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روښانه کوي
عمل به راته دَ لحد نه سرې سروټکې جوړه وي .... سور تنور به راته
ترې نه جوړه وي ..... او په دغه سروټکو به مونږ ترقبېږو
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے روڼو ډېر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ روڼو
چې هغه سختې ځان ته آساني کړو .... راځئ روڼو چې دَ لحد سرې سروټکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې دَ خپلو زړونو نه بغضونه او یاسونه، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تول معراج ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څادرې په ځاے د انسانانو د ګکو د مینې د نیے او پاکې پاکې او ښکلې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امیلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امیلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته .... ځکه چې
ګلونه د محبت د روښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مینې د اوښکو سیالي نشي کولے .... را ځئ
رو ښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر هسکے شي .... را ځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... را ځئ چې
هم مخلوق شو چې خداے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي .... را موږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... را موږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو .... را موږ د ګلګیچونو .... پیچومونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو .... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو ....
سمه لار موږ پېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... ښغه لاره موږ پېښې
ده په کږو وږو روان یو .... آخر تر کومه به موږ دغسې ټکرې خورو ....
تر کومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنږدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنږدې کوي .... دا منزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي .... او هر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... مخې په وروستو هیڅ
هم نشته.... مخې په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچ کچکړي
دوه نیم گزه مزکه یو ژور ډېر ژور .... لکه گوړے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا ښکلي موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائېدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تنگ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه گټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به راته خاماران شي ..... دَ
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوگے او تورې
تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر دَ لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه گټه پرېږده ، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده ، ناجائز کاروبار پرېږده ، ملاوټ پرېږده ، غل بازاري پرېږده-
کهٔ ځان د قبر د لړمانانو ماران نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... دَ یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... رونو اووېږئ د یتیم دَ ژړا نه
..... دَ یتیم د سترگو هره اوښکه گوړے طوفان دے ..... د یتیم د سترگو
هره اوښکه گوړے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو گوړے لوگے لوگے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ ..... په
دې نیمگړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ .... د مرگ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ .... مرگ؟ .... یو حقیقت دے ... مرگ؟ .... د هر ژوندي پېله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پروا کېدل کنې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقل مندي نشي وئیلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او د دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر.... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوهے شي - آمین

سکر شي - ما سپنځین شي ما ځیګر شي ما سختن شي
د ژوند کهرې کمېږي ناګهانه په پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library